

Ngon Lửa Trước Ánh Trăng

Contents

Ngon Lửa Trước Ánh Trăng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	14
8. Chương 8	17
9. Chương 9	19
10. Chương 10	21
11. Chương 11	23
12. Chương 12	25
13. Chương 13	26
14. Chương 14	28
15. Chương 16	30
16. Chương 17	32
17. Chương 18	33
18. Chương 19	35
19. Chương 20	37

Ngon Lửa Trước Ánh Trăng

Giới thiệu

Editor: ChiakiBeta-reader: Chiaki, Hằng Venus, Joongah JungCharater: YunJaeThể loại: Âm áp văn, hiện đại, thanh th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngon-lua-truoc-anh-trang>

1. Chương 1

Ánh nắng vào buổi sáng tinh mơ vừa sạch sẽ mà trong lành.

Đem thùng chứa hoa quả khô cuối cùng mang lên chiếc xe vận tải nhỏ, YunHo lau lau cái trán đầy mồ hôi.

Nhìn tấm biển ‘Jung ký bách hóa’ đơn giản, YunHo lộ ra ý cười nhàn nhạt.

Tấm biển đó là tự tay ba làm năm đó.

Ba ——

Ba có khỏe không ——

Con kinh doanh cửa hàng của ba rất tốt ——

Ba có nhìn thấy không ——

“YunHo ——” Bà Jung từ trong cửa hàng đi ra, một bên lau mồ hôi trên trán của con trai mình, một bên lo lắng nói: “Sao dậy sớm vậy ——”

“Sắp đến tết rồi, nên người đặt hàng đặc biệt nhiều.” YunHo cười đầy hài lòng: “Việc buôn bán của chúng ta càng ngày càng tốt! Ba —— chắc chắn cũng rất vui vẻ ——”

“Ba của con là người vui vẻ nhất, vì có một đứa con trai như con ——” Bà Jung yên vui nói.

“Ba trước khi đi có nói —— YunHo, con là người đàn ông duy nhất trong gia đình —— Ba đương nhiên muốn trông nom con, trông nom cửa hàng của ba thật tốt ——” YunHo ôm bờ vai của mẹ mình mà nói.

“Đúng vậy —— lúc công ty của ba con phá sản, chúng ta sau một đêm thành hai bàn tay trắng —— Thế nhưng, ba con không hề bỏ cuộc, ông ấy bắt đầu từ việc mở hàng vỉa hè, từng chút, từng chút một mà gom góp lại, cuối cùng có được một ‘Jung ký bách hóa’ mới tinh —— mặc dù, quy mô của nó không thể cùng quá khứ đánh đồng, thế nhưng, nó ngưng tụ tất cả tâm huyết của ba con ——” Bà Jung xúc động nói.

“Mẹ, con nhất định sẽ làm ‘Jung ký bách hóa’ một lần nữa vùng dậy!” YunHo nói tràn đầy chí hướng tranh đấu.

“Nhìn thấy con như vậy, linh hồn ba con ở trên trời chắc chắn sẽ cảm thấy vô cùng an ủi.” Bà Jung chạm vào bàn tay tràn đầy vết chai của con trai, thực sự vô cùng xúc động: lúc chồng vừa mới qua đời, YunHo chỉ mới tốt nghiệp trung học phổ thông, vì chăm sóc gia đình này, vì không cho ‘Jung ký bách hóa’ sụp đổ, nó dứt khoát vứt bỏ cơ hội lên đại học, dùng bờ vai non nớt chống đỡ gánh nặng này, rồi trong nháy mắt, bốn năm đã trôi qua, ‘Jung ký bách hóa’ được nó chăm sóc đã có âm thanh sắc màu, việc buôn bán còn tốt hơn so với lúc ba nó chưa qua đời, bởi vì nó kinh doanh thành thật, khiêm tốn lễ phép, rất nhiều mối hàng không những đặt hàng cho bản thân, mà còn giới thiệu cho người khác, ‘Jung ký bách hóa’ thực sự đã từng ngày trở nên hưng thịnh.

“Mẹ, con đi đây, bên ngoài gió lớn, mẹ vào nhà đi ——” YunHo mở cửa xe, chuẩn bị xuất phát.

“Ừ, con mau về sớm một chút, mẹ sẽ chuẩn bị sườn lợn, buổi tối sẽ khao con và ChangMin.” Bà Jung cười nói, “ChangMin muốn thi vào đại học ngay lập tức, đang lúc cần bồi bổ thân thể mà mỗi ngày còn muốn đến nhà chúng ta làm việc trợ cấp gia dụng, thực sự là quá khổ cực rồi.”

“Được, con biết rồi! Con nhất định sẽ sớm quay về ——” YunHo khởi động xe.

“Lái xe cẩn thận ——”

Một ngày bận rộn lại bắt đầu. YunHo thích thú nhìn con đường ở phía trước, trong lòng khoan khoái không gì sánh được.

Đột nhiên thấy trước trạm xe bus có một bóng dáng quen thuộc, YunHo dừng xe lại, mở cửa ra nói, “Eun Ah —— đến chỗ nào vậy? Anh chở em đi nhé ——”

“YunHo oppa ——” Nhìn thấy YunHo oppa, Go Eun Ah vui vẻ nhảy lên xe: “Sớm như vậy mà đã phải đi đưa hàng rồi à —— em đến chợ nơi trung tâm thành phố giúp mẹ mua chút đồ ——”

“Vây đi thôi! Anh vừa vặn tiện đường!” Đóng cửa xe lại, YunHo giúp Eun Ah cài dây an toàn.

Đột nhiên được ở gần YunHo, khiến tim Eun Ah nhảy loạn đập thình thịch. Nhìn một bên mặt đầy anh tuấn chuyên tâm của YunHo, khuôn mặt của Eun Ah trở nên đỏ bừng.

“YunHo oppa —— Anh có người mình thích chưa ——” Eun Ah ngượng ngùng hỏi.

“Em còn nhỏ tuổi, hỏi về cái này làm gì?” YunHo bị hỏi có chút xấu hổ.

“Em muốn biết mà —— Anh nói đi ——” Eun Ah không bỏ qua, không buông tha.

“Vẫn chưa có —— Anh bây giờ, chỉ muốn chăm sóc cho ‘Jung ký bách hóa’ thật tốt mà thôi ——”

“VẬY —— anh thích dạng con gái nào?” Eun Ah chưa từ bỏ ý định.

“Anh chưa từng nghĩ tới —— chắc chắn phải rất thiện lương rồi ——” YunHo cười nói.

“Thiện lương ——” Eun Ah âm thầm phỏng đoán.

“Yên tâm ——” YunHo nhìn Eun Ah mà nói: “Nếu như anh có người mình thích, nhất định sẽ nói cho em đầu tiên!”

“Thật không ——”

“Đương nhiên! Em là đứa em gái nhỏ của anh mà ——” YunHo vô tâm nói.

“Em gái ——” Eun Ah mắt mắt thì thảo tự nói: “Nhưng mà —— em không muốn làm em gái của anh ——”

YunHo không nghe thấy câu này, vẫn như cũ mà ngập tràn hi vọng chạy về phía trước.

2. Chương 2

Ở phòng làm việc tầng cao nhất trong tập đoàn tài chính Kim thị, một thân ảnh gầy yếu đứng trước khung cửa sổ sát đất.

Ánh nắng xuyên qua thủy tinh, rơi trên bên mặt tái nhợt của cậu, khiến dung nhan tuyệt mỹ của cậu càng lộ ra vẻ không chân thực.

“JaeJoong —— không vui sao ——” DongWook bước đến đằng sau cậu, nắm lấy bờ vai gầy gò của JaeJoong.

JaeJoong không quay đầu lại, chỉ bắt lộ thanh sắc mà né tránh sự đụng chạm của DongWook: “Có gì đáng để vui ——”

Thanh âm của JaeJoong khàn khàn mà mềm nhẹ, nhưng không có một chút độ ấm nào.

“Vẫn lãnh đạm như vậy, chán ghét sự gần gũi của anh sao?” DongWook nhìn JaeJoong rử hàng lông mi cong xuống, trái tim không khỏi đập thành thịch liên hồi.

“Biết tại sao em đặt phòng làm việc ở nơi cao như vậy không ——” Khuôn mặt của JaeJoong thuần khiết mà vô tà, đôi mắt thấu triệt nhưng ngập tràn u buồn cùng hờ hững: “Khoảng cách giữa đám người quá gần, khiến em ngạt thở.”

“Anh biết, anh có thể để em cách xa khỏi đám người kia.” DongWook vươn tay, muốn xoa lên làn da trắng nõn sáng trong đó.

Nhưng ngay khi đầu ngón tay của hắn vừa chạm vào, JaeJoong đột nhiên quay đầu lại, khóe miệng khoét ra một nụ cười mỉm đầy mỹ lệ, ánh mắt lại xảo quyết đầy sắc nhọn: “Ai có thể đảm bảo, đây không phải là một cái lồng giam khác chứ ——”

“Anh rất tò mò, JaeJoong sẽ phải lòng cái dạng người gì.” Trong ánh mắt của DongWook tràn ngập dục vọng của chinh phục.

“Em cũng rất tò mò.” JaeJoong bước tới trước bàn giấy đầy rộng rãi, lấy ra một văn kiện rồi nói một cách đầy máy móc: “Gần đây em đang trù hoạch dự án cho mảnh đất ở phía đông thành phố, đây là danh sách của một số hộ gia đình không chịu chuyển đi, vẫn phải phiền DongWook hyung giúp em xử lý một chút rồi.”

Tiếp nhận văn kiện trong tay JaeJoong, DongWook nói đầy ý vị sâu xa: “JaeJoong —— có phải em đang lợi dụng anh không vậy ——”

“Không phải anh —— cam nguyện bị lợi dụng sao ——” JaeJoong mỉm cười, vẻ mặt đầy vô tội.

“JaeJoong ——” DongWook nhìn chăm chú vào khuôn mặt thiên thần khiến mình bị đắm chìm vào kia: “Em biết anh thích em ——”

“Hyung ——” Thanh âm của JaeJoong trở nên lạnh lùng: “Anh chỉ muốn có được em mà thôi ——”

“Vậy —— làm sao anh mới có thể có được em ——” DongWook nghiêm túc hỏi.

“Khi em muốn để anh có được.” JaeJoong cúi đầu, không hề nhìn hắn.

Không nói thêm một lời nào, DongWook lưu luyến nhìn JaeJoong lạnh nhạt một cái, xoay người rời đi.

“Sắc mặt của anh ấy thật đúng là khó coi ——” YooChun đẩy cửa bước vào, nhìn JaeJoong mà pha trò: “Có thể khiến Ác Sát Minh tức giận đến hộc máu, rồi lại khiến hắn cam nguyện bán mạng, trên đời này cũng chỉ có một mình cậu.”

“Nếu như đây là lời khen, tôi sẽ nhận toàn bộ.” JaeJoong chơi đùa với bút ngòi vàng trong tay, nhìn về phía YooChun.

“Bất quá, tôi thực sự rất tò mò, Choi DongWook có cái gì không tốt, tại sao cậu không thích anh ta vậy?” YooChun ngồi đối diện JaeJoong, vẻ mặt hiếu kỳ.

“Vậy —— JunSu có cái gì tốt ——” JaeJoong sắc bén hỏi.

Nghे được tên của JunSu, đôi mắt của YooChun lập tức tỏa ra sự ôn nhu vô hạn: “Không biết, chính là thích đến mức không cách nào tự mình thoát khỏi ——”

“Cho dù nó không cách nào đáp lại, cũng cam nguyện hi sinh không chùn bước ——” JaeJoong nhẹ nhàng nói.

“Đúng vậy —— Người dính vào tình yêu đều có thể trở thành kẻ điên ——” YooChun bất đắc dĩ mà lắc đầu.

“Tôi còn chưa gặp phải kẻ khiến mình phát điên.” JaeJoong cười nói.

“Ha ha —— được yêu so với yêu còn hạnh phúc hơn nhiều ——” YooChun lắc đầu.

“Hạnh phúc?! Tôi đã sớm được tuyên bố rằng mình vô duyên với nó rồi.” JaeJoong híp mắt lại, nhìn trời xanh mây trắng ở ngoài cửa sổ.

“Nếu như cậu không tiếp tục cự tuyệt, cách xa con người ngàn dặm, có thể sẽ không tịch mịch như thế.” YooChun chân thành nói.

“Tôi có sao?” JaeJoong hỏi.

“Cậu đóng cửa trái tim lại, lui vào trong một chiếc vỏ nhỏ bé.” YooChun nhìn đôi mắt sâu thẳm của JaeJoong mà nói.

“Cậu nên biết rằng, người cố gắng nhìn trộm nội tâm của tôi đều có thể gặp nguy hiểm.” JaeJoong cười đầy đe dọa.

“Trước mắt cậu hẳn là vẫn còn rất cần tôi để làm cái tấm ván ngăn kiếm mả.” YooChun một điểm cũng không sợ.

“Vậy cậu cứ giữ bốn phận của bản thân đi.” JaeJoong đứng lên, chuẩn bị rời khỏi.

“Buổi tối lại ở ‘Tuyệt Cầm’ à ——” YooChun hỏi.

“Có lẽ.” JaeJoong vung vung tay: “Giúp tôi kiếm thật nhiều tiền nhé ——”

“Nhớ quan tâm JunSu nhiều hơn một chút ——”

“Có cậu quan tâm là đủ rồi ——”

3. Chương 3

Tuyệt Cẩm' là một nơi xa xỉ.

Nó chỉ mở cửa với hội viên. Hội phí hằng năm đắt đến kinh người. Nhưng người hâm mộ danh tiếng của nó mà tới vẫn tấp nập không dứt.

Bởi vì nó còn là một nơi điên cuồng.

Tất cả những điên cuồng không thể tưởng tượng được mà bạn muốn, đều có thể nhận được ở nơi đây, hơn nữa không cần chịu trách nhiệm.

Cảm tình, đạo đức, thể tục, luân lý, ở nơi này, là tuyệt đối ngăn cấm.

Bạn chỉ cần dùng bản năng tự nhiên nhất mà đi hưởng thụ, đây chính là nơi thu hút người của nó.

Cũng là nơi mà JaeJoong thích.

Nó tựa như một khu rừng rậm nguyên thủy, mạnh hiếp yếu trắng trợn, giao dịch máu chảy đầm đìa.

Khiến JaeJoong cảm thấy vô cùng chân thực.

Ánh đèn tối lại, màn biểu diễn mê người nhất mỗi đêm đã bắt đầu.

Ngọn đèn rực rỡ lúc sáng lúc tối, khán giả dưới bậc cũng bắt đầu trở nên xao động.

Giữa sân khấu hình tròn, đột nhiên nâng lên một chiếc lồng sắt hình vuông.

Sương mù trắng nhạt bắt đầu dần trở nên dày đặc, nhịp trống của âm nhạc lớn đến mức khiến người tai điếc cũng có thể nghe thấy.

Tiếp theo, một thân ảnh từ trên trời rơi xuống, đáp vào giữa chiếc lồng sắt.

Y đeo mặt nạ tà mị, tóc dài xoăn nhẹ, áo da bó sát người phác họa ra từng đường cong hoàn mỹ của cơ thể Y.

Đám người bắt đầu sôi trào, bọn họ giống như bị mê hoặc mà gắng sức hét to: “HeeChul —— HeeChul ——”

Người con trai tên HeeChul kia tháo mặt nạ trên mặt xuống, lộ ra dung mạo xinh đẹp khiến kẻ khác ngạt thở.

Híp đôi mắt đầy gợi cảm lại, vươn đầu lưỡi mà liếm liếm khoe miệng, y lộ ra một nụ cười ngập tràn sự quyến rũ.

Tiết tấu âm nhạc ngày càng mạnh mẽ, HeeChul nắm lấy lan can của lồng sắt, bắt đầu điên cuồng mà lắc lư thân thể của chính mình.

Mái tóc dài tung bay lộn xộn giữa không trung, thân thể yêu mị giống như con rắn độc đầy nhanh nhẹn.

Tất cả mọi người đều si mê vây quanh trước chiếc lồng sắt, vừa muốn chạm vào thân thể của HeeChul, vừa ném một số tiền lớn vào trong lồng sắt.

Trong miệng còn không ngừng hét to: “Cởi —— cởi ——”

Lúc bầu không khí sắp lên đến đỉnh điểm, ánh đèn tối lại, cái gì cũng không nhìn thấy.

Đợi đến khi dần dần sáng lên, HeeChul cùng chiếc lồng sắt đều đã biến mất không vết tích.

Mọi người dần tản ra, trong lòng vẫn mong muốn được tiếp tục, lại bắt đầu đợi chờ đến ngày mai.

“Cậu thật đúng giỏi làm ăn a ——” YooChun trêu đùa: “Vừa không để HeeChul chịu thiệt, vừa kiếm được một đồng tiền mặt, còn làm cho nhiệt huyết của đám người kia vẫn không xuôi giảm, Choi SiWon, việc mua bán này của cậu thực sự là buôn một lãi mười đó ——”

“Tôi chỉ là lợi dụng một chút dục vọng của bọn họ mà thôi.” SiWon cười nói: “Không chiếm được luôn luôn là điều cảm dỗ nhất.”

“Chiêu này hình như người nào đó cũng có thể dùng a.” YooChun nhìn nhìn JaeJoong đang cúi đầu không nói.

“Tôi đang suy nghĩ có nên dạy cho JunSu không đây.” JaeJoong khẽ nhấp một ngụm chất lỏng màu lam trong tay, bắt lộ thanh sắc mà nói.

“Ha ha ——” SiWon vỗ vỗ bả vai của YooChun: “Anh vẫn chưa thu phục được JunSu à —— đây hình như không phải phong cách của anh a ——”

“Người nhà Kim chúng tôi dễ thu phục như thế sao?” JaeJoong trêu tức: “Cậu cũng không thu phục được HeeChul đấy thôi ——”

“Nếu như anh đồng ý vào cuộc giúp em duy trì đại cục, em liền có thời gian thu phục HeeChul.” SiWon vui đùa đưa tay, làm bộ muốn khẽ chạm vào khuôn mặt tinh xảo của JaeJoong.

“Quên đi ——” YooChun lắc lắc đầu: “Chỉ sợ quần áo của JaeJoong còn chưa kịp thay xong, ở đây cậu đã bị Choi DongWook san bằng rồi.”

“Anh hai của tôi thật đúng là si tình với anh ——” SiWon thức thời thu tay lại: “Nhưng mà tiếc thật, nếu như JaeJoong nói đồng ý vào cuộc, nhất định sẽ càng được hoan nghênh hơn HeeChul.”

“Vậy sao ——” Thanh âm của HeeChul vang lên: “Xem ra tôi phải suy xét việc đổi ông chủ rồi ——”

“Vừa lúc gần đây tôi không có ai bồi, HeeChul, anh chuyển đến chỗ tôi đi ——” YooChun đưa tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của HeeChul: “Không cần xuất đầu lộ diện khổ cực như vậy, mỗi ngày chỉ cần ăn thật no rồi chờ tôi sung hạnh là được ——”

HeeChul phối hợp dựa lên vai YooChun: “Vậy cũng không tệ —— Dù sao tôi cũng chơi mệt rồi, tôi chấp nhận đề nghị của cậu ——”

“Này ——” SiWon bất mãn nói với JaeJoong: “JaeJoong, hoặc là ngày mai anh tới đây biểu diễn giúp tôi, hoặc là lập tức mang YooChun ra xa khỏi chỗ tôi ——”

“Tôi có nộp hội phí à nha ——” YooChun không sợ chết mà nói.

“Tôi hoàn trả lại gấp hai lần ——” SiWon so đầu cùng hắn.

“Các cậu cứ từ từ mà tính ——” JaeJoong lấy ra vài tờ tiền mặt rồi đặt trên quầy bar: “Tôi đi trước. Đêm nay tôi mời ——”

“Cẩn thật nha ——” HeeChul vẫy vẫy tay.

JaeJoong cười cười, rời khỏi ‘Tuyệt Cẩm’ đầy sôi nổi.

4. Chương 4

Sau khi rời khỏi ‘Tuyệt Cẩm’, JaeJoong không lái xe, cậu xuôi theo con đường quanh quẽ của mùa đông mà chậm rãi bước đi.

Thân ảnh gầy yếu của JaeJoong giữa làn gió lạnh, nhìn trông thật tịch mịch.

Rẽ vào con đường khác, vài thiếu niên mười bảy, mười tám tuổi ngăn cản lối đi của JaeJoong.

Trong đó có một người lấy ra một con dao gọt trái cây, dùng giọng nói chưa trưởng thành mà lên tiếng: “Không được nhúc nhích —— đưa —— đưa tiền ra mau ——”

“Các cậu nên đi đi.” JaeJoong bắt lộ thanh sắc: “Đừng bởi vì xung động nhất thời mà tàn phá tính mạng của mình.”

“Hù dọa tao sao —— một mình mày, có thể giết hết bọn tao à ——” Thiếu niên lại không biết sống chết, luồn tay vào áo khoác của JaeJoong: “Đưa tiền ra mau ——”

JaeJoong ghê tởm gạt tay gã ra: “Cút ngay ——”

Thiếu niên kích động vung nắm tay: “Mày muốn chết sao ——”

JaeJoong bị đâm móc vào quai hàm, lão đảo dựa vào tường, khóe miệng chảy ra một chút máu tươi.

Lúc này, YunHo đang ở trước xe vận tải nhìn thấy động tĩnh, lập tức bước tới: “Đang xảy ra chuyện gì vậy ——”

“Bớt chớ mồm vào đi! Đừng để phòng ngăn cản bố mày làm giàu ——” Thiếu niên mặt đối mặt với YunHo, tuôn ra những lời hung ác, gã kéo lấy cổ áo của JaeJoong, hung hăng càn quấy nói: “Đưa tiền ra mau —— nếu không muốn bị mất mặt!”

“Ngừng tay! Tuổi còn nhỏ nắm cày không thao, lại còn chặn đường cướp bóc!” YunHo chính nghĩa lảng nhiên, anh bước tới, che ở phía trước JaeJoong: “Các cậu mau đi đi! Nếu không tôi sẽ báo cảnh sát ——”

“Xem ra mày chán sống rồi nhỉ! Hôm nay tao đây sẽ giáo huấn mày —— Lên!” Mấy người thiếu niên vây quanh YunHo, lập tức tay đâm chân đạp.

YunHo cùng JaeJoong lưng tựa lưng, tuy rằng không quen biết lẫn nhau, nhưng phối hợp nghênh chiến rất ăn ý.

JaeJoong đã quen được bảo vệ nên không có kinh nghiệm, cũng không phải đối thủ của bọn chúng, YunHo luôn dùng thân thể giúp cậu ngăn vài lần công kích.

Bởi vì thân thủ YunHo rất nhanh nhẹn, thiếu niên mặc dù rất nhiều, nhưng không chiếm được lợi thế.

Kể cầm đầu nóng nảy đến đỏ cả mắt, lấy con dao gọt trái cây kia ra rồi đâm về hướng JaeJoong, YunHo nhanh tay lẹ mắt, kéo JaeJoong vào bên người, cánh tay của bản thân lại bị lưỡi dao xẹt qua, lập tức tuôn ra máu.

Thấy YunHo bị thương, JaeJoong tiến đến gần thiếu niên cầm đầu, ánh mắt sắc bén mà băng lãnh, tỏa ra khí tức đầy hiểm nguy: “Nếu không đi, tao sẽ khiến cho bọn mày chết không có chỗ chôn!”

Thiếu niên khiếp sợ giải tán ngay tức khắc, JaeJoong nâng YunHo dậy, nhàn nhạt nói: “Tại sao lại xen vào việc của người khác? Bọn chúng chỉ đòi tiền, không đáng phải liều mạng như vậy.”

YunHo cười cười: “Tôi ghét nhất là những kẻ lấy nhiều hiếp ít! Cậu không sao chứ ——”

“Tôi không sao.” JaeJoong lấy ra một bọc tiền, vừa cầm tiền vừa nói: “Anh đi đến hiệu thuốc gần đây băng bó một chút đi.”

Thấy JaeJoong đưa tiền cho mình, YunHo có chút tức giận: “Tôi cứu cậu không phải vì tiền! Chút thương tích nhỏ con này chẳng là gì cả! Tạm biệt!”

Thấy YunHo xoay người rời đi, JaeJoong có chút kinh ngạc, cậu muốn rời đi, thế nhưng lúc nhìn thấy cánh tay bị thương của YunHo lại tràn ra máu, trái tim của JaeJoong bỗng siết chặt, cậu bước tới, kéo YunHo lại, giúp anh chuyển hàng lên xe, sau khi đóng hàng hóa lại đầy đủ, JaeJoong chìa tay: “Đưa đây.”

YunHo khó hiểu nhìn cậu: “Cái gì ——”

“Chìa khóa xe.”

“À ——” YunHo giao chìa khóa cho JaeJoong, lại cảm thấy không đúng: “Làm gì vậy?”

“Anh như thế thì không có cách nào lái xe được.” JaeJoong vừa mở cửa xe vừa nói: “Trước tiên tới nhà tôi để xử lý vết thương một chút, sau đó anh có thể đi.”

“Không cần đâu —— Rất phiền phức ——”

“Lên xe.” JaeJoong căn bản không cho anh cự tuyệt.

YunHo đành phải ngoan ngoãn lên xe. Trên đường đi, JaeJoong không nói gì, YunHo cũng không mở miệng.

Đến khu chung cư của JaeJoong, JaeJoong dừng xe ở trước cửa, giống như vô ý mà nói: “Ở đây rất an toàn.”

“Ừm —— Trên xe không có gì cả ——” YunHo giải thích.

Mở cửa ra, JaeJoong nhìn YunHo ngơ ngác đứng trước cửa mà nói: “Vào đi.”

YunHo chậm rãi bước vào, phát hiện trong chung cư lớn quá mức cho phép của JaeJoong, đồ dùng trong nhà đều là màu trắng.

Thảm trải sàn màu trắng, rèm cửa sổ màu trắng, bốn bức tường màu trắng, đèn treo màu trắng, sofa màu trắng, còn có chiếc đàn piano màu trắng.

JaeJoong lấy hòm thuốc ra, nhìn nhìn sofa: “Ngồi đi.”

Sợ làm dơ sofa, YunHo cẩn thận ngồi xuống: “Cậu —— chắc chắn rất thích màu trắng đúng không?”

“Ừm ——” JaeJoong quỳ gối giữa hai chân YunHo: “Nó là màu sắc của thiên đường.”

Câu trả lời của JaeJoong khiến YunHo ngẩn người, anh nhìn chăm chú vào người con trai đang ở rất gần mình này, đột nhiên phát hiện cậu trông rất —— xinh đẹp.

Làn da trắng nõn giống như chỉ cần một cái chạm liền tan vỡ, hàng lông mi dài rợp bóng, giống như một con búp bê, tinh xảo đến mức không thể nào bắt bẻ, tựa như người chỉ có thể xuất hiện ở trong tranh.

JaeJoong nhẹ nhàng cởi áo khoác của YunHo, dùng kéo cắt áo của anh ra, mới phát hiện vết thương lại rất sâu. Cậu nhíu mày, lấy cồn ra: “Sẽ có chút đau.”

“Ừm ——” YunHo vẫn luôn nhìn chăm chú vào JaeJoong, căn bản không hề ý thức.

Rượu cồn nóng như lửa thiêu đốt vết thương của YunHo, YunHo khó chịu cắn chặt răng, không lên tiếng.

JaeJoong nhẹ nhàng bôi thuốc mỡ lên, lấy băng gạc ra rồi tỉ mỉ quấn lại: “Trước khi vết thương kín miệng, tốt nhất không nên tắm rửa.”

Thấy YunHo không có phản ứng, JaeJoong ngẩng đầu, vừa lúc đối diện với đôi mắt đang nhìn chăm chú vào mình của YunHo, YunHo nhìn thẳng khiến JaeJoong không được tự nhiên: “Trên mặt tôi có gì sao?”

Ý thức được bản thân thất lễ, YunHo chuyển mắt, lại thành thực nói: “Không —— chỉ là cảm thấy —— cậu rất đẹp ——”

Mặc dù đã từng nghe qua rất nhiều lời khen ngợi với dung mạo của bản thân, nhưng lời nói thẳng thắn tự nhiên của YunHo lại khiến JaeJoong có chút ngượng ngùng.

JaeJoong trốn tránh muốn đứng dậy, lại bị YunHo kéo lại: “Chờ một chút ——” YunHo cầm lấy thuốc mỡ, bóp một chút lên đầu ngón tay, một tay nâng cằm JaeJoong lên, xoa lên nơi đang sưng đỏ ở khóe miệng cậu.

YunHo đột nhiên tiến sát lại gần, thân thể tỏa ra một loại mùi hương nam tính đầy xa lạ. Một loại mùi hương trong lành tự nhiên, khiến JaeJoong cảm thấy rất dễ ngủ.

Khuôn mặt anh tuấn không chải chuốt tận tâm, nhưng lại có sự hấp dẫn kiểu khác. Đây là dạng chưa từng xuất hiện trong cuộc đời của JaeJoong, anh khiến JaeJoong rất tò mò.

Đầu ngón tay thô ráp của YunHo khiến JaeJoong cảm thấy thật ngứa, một cảm giác rất kỳ lạ, nhưng cũng rất thoải mái.

JaeJoong nghiêng đầu nhìn YunHo, có chút tham lam mà cảm nhận sự ấm áp từ thân thể anh.

“Được rồi ——” Buông JaeJoong ra, YunHo đứng dậy: “Tôi phải về rồi. Cậu tự chú ý giữ gìn sức khỏe nhé.”

“Ừm ——” JaeJoong có chút mất mát mà đáp lại: “Hôm nay cảm ơn anh —— đã giúp tôi.”

“Đừng khách sáo.” YunHo mở cửa: “Cũng cảm ơn cậu vì đã giúp tôi băng bó vết thương.”

Đi ra khỏi cửa nhà JaeJoong, YunHo đột nhiên quay đầu lại: “Này —— nếu như cậu vui vẻ một chút, sẽ đẹp hơn đấy!”

Lời nói của YunHo khiến JaeJoong ngẩn người: Vui vẻ một chút ——

“Cậu cười lên, chắc chắn sẽ rất đẹp ——” Nói xong, YunHo xoay người rời đi.

Đóng cửa lại, JaeJoong dựa lưng vào cửa, trong nhà lại khôi phục sự quanh quẩn trước đây.

JaeJoong đưa ngón tay ra, chạm vào khoe miệng mà YunHo từng chạm vào: Không phải chán ghét sự đụng chạm của người khác ư —— làm sao lại để một người xa lạ chạm vào mình như vậy ——

Anh ta nói phải vui lên một chút ——

Nhưng mà ——

Anh ta đã quên nói cho mình biết rằng ——

Phải làm sao mới vui vẻ ——

(1) Chính nghĩa lãng nhiên: bởi vì trong lòng mang chính nghĩa nên vẻ mặt đầy nghiêm túc, khiến người khác kinh sợ.

5. Chương 5

Một tháng trước đây, YunHo cùng rất nhiều nhà buôn nhận được thông báo về dự án mở rộng thành phố phía đông, yêu cầu mọi người đến xí nghiệp Kim thị nhận tiền bồi thường để mau chóng dọn đi. Thế nhưng, lại chẳng có người nào nguyện ý rời khỏi. Cũng giống như YunHo, nhà buôn ở đây đều dựa vào chính mình mà mở một cửa hàng nhỏ để kiếm sống, hoặc có sản nghiệp mà tổ tiên để lại. Mặc dù buôn bán không phải đặc biệt thịnh vượng, nhưng toàn bộ con đường đã hình thành một khu chợ đầy tự nhiên, mỗi cửa hàng đều có mỗi hàng nhất định, mọi người hằng ngày đều làm việc lúc mặt trời mọc, rồi nghỉ ngơi khi mặt trời lặn, hưởng thụ cuộc sống hài hòa bình yên. Đột nhiên bảo bọn họ chuyển khỏi nơi mà họ đã sống quen, đương nhiên không có cách nào để chấp nhận. Cho nên, sau khi nhận được thông báo, mọi người đều rất căm giận, kiên quyết không chịu dọn đi. Từ trước đến nay, bởi vì YunHo tuổi trẻ hiểu chuyện, giải quyết sự việc đầy bình tĩnh và thành thực, lại từng được giáo dục, nên có chuyện gì thì mọi người đều thích đến tìm anh để bàn bạc, sáng sớm hôm nay, YunHo cùng ChangMin vừa mới mở cửa tiệm ra, Eun Ah ở quán ăn bình dân sát vách liền vội vàng vàng chạy tới nói: “YunHo oppa —— anh mau tới xem đi —— Sáng sớm hôm nay đột nhiên có một đám lưu manh tới, khiến khu chợ trở nên rối loạn, nói rằng nếu như chúng ta không dọn đi, về sau mỗi ngày sẽ tới gây rối, ba em không nhìn được, liền đập chất lại bọn họ vài câu, kết quả, bọn họ liền động thủ đánh người! Bây giờ anh Jang bán thịt và thím Lee ở cửa hàng trái cây đang cãi nhau với bọn họ đó —— Em rất lo rằng hai người ấy sẽ chịu thiệt, anh mau tới xem đi ——”

“Đi ——” YunHo vội vàng đi cùng Eun Ah, ChangMin cũng đuổi theo: “Em cũng đi giúp nữa ——”

Chạy tới quán ăn bình dân của nhà Eun Ah, cảnh tượng thật sự hết sức căng thẳng. Ba của Eun Ah tê liệt ngồi dưới đất, giống như bị thương, những nhà buôn khác đều tức giận gào thét với đám lưu manh kia: “Chúng tôi chết cũng không dọn đi! Cút ra khỏi khu chợ của chúng tôi mau!”

Tên cầm đầu đám lưu manh kéo lấy cổ áo của anh Jang, tàn ác nói: “Không dọn đi?! Có tin tao giết mày không?!”

“Dừng tay!” YunHo giật tay tên lưu manh ra: “Buông anh ấy ra ——”

Thấy YunHo tới, mọi người đều không nói thêm một lời nào nữa. Tên lưu manh cầm đầu nhìn nhìn YunHo rồi nói: “Xem ra mày là kẻ đứng đầu của bọn chúng nhỉ?!”

“Không sai! Tôi là Jung YunHo, là người đại diện của mọi người! Có vấn đề gì anh có thể cùng tôi nói chuyện! Đừng quấy rầy mọi người nữa!” YunHo không sợ hãi.

“Nói với mày? Có thể.” Tên lưu manh lấy ra một xấp tiền mặt: “Chỉ cần mày có thể thuyết phục bọn chúng rời đi, đồng tiền này sẽ là của mày.”

“Anh cho rằng, tiền có thể mua được tất cả sao?!” YunHo khinh miệt nói: “Đây là nhà của chúng tôi, có niềm vui và kỷ niệm của chúng tôi, làm sao có thể nói dọn đi là dọn được?!”

“Đúng ——” “Nói rất hay ——” Nghe được lời nói của YunHo, mọi người lập tức sôi nổi.

“Được —— Thăng nhóc mày rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt —— Các anh em, cho nó nếm chút nhan sắc đi ——” Đám lưu manh rống lên rồi nhào tới, vây quanh YunHo.

Lúc này ChangMin xông lên, nó cầm một cây gậy, khí thế hung ác mà quát: “Tôi xem các anh ai dám động vào YunHo hyung ——”

“Chờ một chút!” Một thanh âm xa lạ truyền tới, mọi người quay đầu lại, một cô gái cao ráo ăn mặc thời thượng đứng ở trước cửa, nhìn chăm chăm vào bọn lưu manh rồi nói: “Tôi đã báo cảnh sát rồi. Các anh mau rời khỏi đây nhanh đi, cảnh sát sẽ tới đây ngay lập tức đấy!”

“Con nhỏ chết tiệt —— Dám xen vào việc của người khác ——” Gã lưu manh xông tới: “Muốn tự tìm cái chết đúng không ——”

“Tôi là Bae Seul Gi – nhà báo của tòa soạn ở Seoul, hiện tại phụ trách bài báo về tình hình tiến triển của dự án mở rộng thành phố ở phía đông.” Bae Seul Gi mặt không đổi sắc: “Nếu như anh không sợ bài báo của giới truyền thông khiến cho dự án mở rộng có điều gì xấu, cứ việc động thủ!”

“Ha ha ——” Gã lưu manh cầm đầu cười nói: “Xem ra thành phố phía đông này thật đúng là lắm nhân tài ẩn dật nhỉ —— Được! Hôm nay cho cô chút thể diện vậy! Chúng ta đi!”

Thấy đám lưu manh đi rồi, mọi người cao hứng hoan hô.

YunHo đi tới trước mặt Bae Seul Gi rồi nói: “Hôm nay rất cảm ơn cô! Cô thực sự đã báo cảnh sát rồi sao?”

“Không có ——” Seul Gi cười nói: “Sao tôi có thời gian được chứ —— Chỉ là lời nói miệng thôi, nhưng không nghĩ rằng lại dọa được bọn họ thật!”

Đối với cô gái đầy thông minh dũng cảm này, YunHo lập tức ngập tràn thiện cảm: “Vậy —— chuyện cô là nhà báo – chẳng lẽ cũng là dọa người thôi sao ——”

“Điều này là thật!” Seul Gi đưa giấy chứng nhận ra: “Tôi thực sự là nhà báo.”

“Ừm —— Vậy cô thực sự là phụ trách bài báo về dự án mở rộng thành phố phía đông sao ——” YunHo hỏi.

“Đúng vậy.” Seul Gi gật đầu: “Tôi vốn ủng hộ việc mở rộng thành phố phía đông, dù sao chúng ta cũng muốn cuộc sống càng trở nên tốt hơn, nhất định phải không ngừng phát triển. Thế nhưng cho tới hôm nay, nhìn thấy tình hình hiện tại, đặc biệt là khi nghe được lời nói ‘đây là nhà của chúng tôi, có niềm vui và kỷ niệm của chúng tôi, làm sao có thể nói dọn là dọn được’ của anh, đột nhiên cảm thấy bảo các anh rời khỏi quê hương mà mình đã sinh sống lâu như vậy quả thực rất tàn nhẫn.”

“Vậy sao ——” YunHo nở nụ cười: “Cô có thể hiểu được chúng tôi, thực sự là quá tốt!”

“Sau khi quay về tôi sẽ đến cục xây dựng nói về việc mở rộng nơi này một chút, xem có cách giải quyết nào tốt hơn hay không.”

Seul Gi chân thành nói: “Ít nhất, giúp các anh tranh thủ được chút thời gian, tận lực tránh khỏi việc xảy ra chuyện này vào ngày hôm nay.”

Nghe được lời nói của Seul Gi, YunHo xúc động nói: “Thực sự rất cảm ơn cô! Nhà của tôi ở phía trước, nếu như cô không chê thì đến uống một chén trà nhé.”

“Tôi thật sự là có chút khát.” Seul Gi cười nói: “Vây đã quấy rầy rồi.”

“Không đâu!”

“Tôi vẫn chưa hỏi tên của anh nhỉ ——”

“Tôi họ Jung, cô có thể gọi tôi là YunHo.”

“Jung YunHo ——” Seul Gi đột nhiên ngẩn người, nhìn thấy tấm biển ‘Jung thị bách hóa’ ở nhà YunHo, Seul Gi hiểu kỳ hỏi: “Tôi đánh bạo hỏi một câu: Xin hỏi cha anh có phải là tổng giám đốc khu trung tâm mua sắm Jung thị của rất nhiều năm trước hay không ——”

“Chính là người ba đã chết của tôi ——” YunHo cũng rất hiểu kỳ: “Làm sao cô lại biết thân phận của ba ——”

“YunHo oppa —— Em là Seul Gi đây —— Anh không nhớ sao?!” Seul Gi xúc động nói: “Chú Jung và ba em là bạn tốt của nhau, còn có chú Kim nữa, chúng ta thường xuyên tới nhà anh làm khách đó —— Lúc ấy anh em nhà Kim luôn ăn hiếp em, anh còn giúp em thoát khỏi nữa —— Anh không nhớ sao?!”

“Em là —— ma khóc nè?!” YunHo kinh ngạc tròn to mắt: “Chính là con nhóc suốt ngày hay khóc đến tèm lem nước mũi sao?! Oa —— em cũng trở thành đại mỹ nhân rồi!”

“YunHo —— con đang trò chuyện với ai vậy ——” Bà Jung từ trong bước ra: “A —— có khách sao ——”

“Mẹ —— Người này là Seul Gi ạ —— Mẹ còn nhớ không? Con gái của chú Bae, bạn tốt của ba đó ——”

“Con chào cô ——” Seul Gi vội vàng cúi đầu chào.

“A —— Là con gái của quản lý Bae sao —— Trông thật xinh đẹp ——” Bà Jung cười nói: “Mẹ con có khỏe không ——”

“Vâng —— Rất khỏe ạ ——” Seul Ki gật gật đầu: “Thân thể của mẹ cũng vậy —— Vẫn trẻ tuổi như thế, giống hệt như trước đây, chưa từng thay đổi.”

“Đứa nhỏ này —— thật là giỏi nói chuyện ——” Bà Jung vui vẻ nói: “Mau vào đi! Hôm nay cứ ở lại ăn cơm —— YunHo, mau rót nước ——”

“Vâng ——” YunHo vội vàng rót nước.

Khuôn mặt ChangMin đầy vẻ ái muội nhìn YunHo: “Bác Jung dường như rất vui nha —— Người vừa xinh đẹp, vừa là nhà báo, còn là thanh mai trúc mã nữa, xem ra YunHo hyung rất có số đào hoa đó nha ——”

“Mau làm việc đi!” YunHo lườm nó tóe khói, “Nếu không trưa đừng hòng có cơm cho em ăn!”

“Chắc chắn —— Lại bắt đầu khoe khoang dáng điệu của ông chủ lúc có phụ nữ rồi ——”

“Shim ChangMin —— Em có thể bớt hai câu nói được không hả?!”

6. Chương 6

“Hyung —— Em về nhé ——” ChangMin từ trên xe nhảy xuống: “Anh cũng về sớm một chút đi —— Mai gặp ——”

“Đi đường cẩn thận ——” YunHo nhắc thùng hàng cuối cùng lên, lại nhìn thấy ven đường phía đối diện có một thân ảnh đầy quen thuộc.

Là cậu ấy ——

Thiếu niên xinh đẹp mà mình đã cứu lần trước kia ——

Cậu dường như đã uống say, loạng choạng dọc theo lan can ở ven đường mà đi về phía trước, đột nhiên bị kẻ qua đường nào đó húc cho một cái, lập tức ngã xuống ven đường.

YunHo vội vàng chạy tới, đỡ cậu dậy, chạm vào thắt lưng mảnh khảnh của cậu, YunHo lắc đầu: Gầy yếu như vậy mà còn uống nhiều rượu ——

JaeJoong ngẩng đầu lên, ánh mắt mơ màng nhìn YunHo: “Ừm —— Anh là ai —— Hình như tôi từng gặp anh rồi —— Nhưng mà —— lại không nhớ ra được ——”

“Cậu say rồi —— Tôi đưa cậu về nhà ——” YunHo bế JaeJoong lên, đặt lên xe, giúp cậu cài dây an toàn rồi chạy tới khu chung cư của JaeJoong.

Tới cửa nhà JaeJoong, YunHo lục chìa khóa trong túi áo JaeJoong, mở cửa ra, ôm JaeJoong say đến bất tỉnh nhân sự vào trong phòng ngủ. Giúp cậu cởi áo khoác ra, đắp chăn lên, rồi chuẩn bị rời đi. Nhưng ngay lúc YunHo xoay người, JaeJoong liền kéo tay anh lại: “Đừng đi ——”

YunHo quay đầu, nhìn JaeJoong không có ý thức mà nói: “Tôi phải về rồi ——”

“Đừng đi —— Đừng bỏ con lại ——” Khoé mắt của JaeJoong chảy xuống một giọt nước mắt, bất lực thì thào tự nói.

“Cậu này —— đem tôi trở thành ai vậy ——” YunHo chậm rãi ngồi xuống, anh dùng tay vén mái tóc lộn xộn giữa trán của JaeJoong, nhìn khuôn mặt ở trong mộng mà cũng chẳng được vui vẻ của cậu, YunHo thở dài: “Cậu chắc chắn là rất giàu có nhỉ —— Nhưng mà, của cải dồi dào cũng không thể làm cho cậu vui vẻ được —— Tại sao cậu lại không vui ——”

“Mẹ —— Đừng đi —— Đừng phớt lờ con ——” JaeJoong vẫn không ngừng nói lời say: “Một mình con rất —— rất cô đơn —— Không có người nào thực sự tốt với con cả —— Mẹ —— Mẹ dẫn con đi đi ——”

JaeJoong khi ngủ tựa như một đứa nhỏ bất lực, đã không còn sự lạnh lùng ngày thường, chỉ ngập tràn nỗi cô độc cùng yếu đuối.

“Mẹ —— Con lạnh —— Con lạnh lắm ——” JaeJoong co rúm lại, toàn thân run lên.

YunHo nhẹ nhàng nằm xuống, ôm JaeJoong vào lòng, dùng chăn bông bao chặt cậu lại: “Ấm lên một chút chưa —— Ngủ đi —— Tôi không đi nữa đâu ——”

Thân nhiệt của YunHo khiến JaeJoong dần dần ấm lên, cậu dựa vào trong lòng YunHo, từ từ chìm sâu vào giấc ngủ.

Đợi đến khi JaeJoong tỉnh dậy, đã là buổi trưa ngày hôm sau.

JaeJoong phát hiện bản thân đang nằm trên giường, cảm thấy có chút khó tin.

Mình —— tự về nhà sao ——

Hôm qua —— mình ngủ rất yên ổn —— chưa từng được yên ổn như vậy —— Không bị mất ngủ, cũng chẳng có ác mộng ——

Chỉ cảm thấy bản thân được nằm trong lồng ngực vô cùng ấm áp ——

Là ai ——

JaeJoong ngồi dậy, phát hiện trên đầu giường có một mảnh giấy:

Tôi không biết cậu tên là gì, nhưng mà, đừng uống quá nhiều rượu.

Nó không thể khiến cậu vui vẻ, chỉ có thể làm cậu càng thêm đau lòng.

Tôi nấu cháo rồi, tỉnh dậy nhớ hâm lại rồi ăn đi nhé.

Jung YunHo

Jung YunHo ——

Là anh ta sao ——

Người cứu mình lần trước ——

Là anh ta khiến mình cảm thấy ấm áp ——

Khiến mình không gặp phải ác mộng ——

Anh ta ——

Tại sao cứ liên tiếp xuất hiện trong cuộc sống của mình ——

Một người đàn ông bình thường nhưng lại mang cho mình sự ấm áp ——

Là ——

Lẽ vật ở trên trời sao ——

Nhận được điện thoại của DongWook, JaeJoong tới quán café gặp hắn.

Nhìn thấy JaeJoong, DongWook lập tức nở nụ cười: “JaeJoong —— Uống chút gì không ——”

“Không cần, nói trọng điểm đi ——” JaeJoong mặt không chút thay đổi.

“Vụ án của thành phố phía đông —— dường như đã có chút vấn đề ——” DongWook nhìn JaeJoong.

“Sao —— Còn có vấn đề mà anh không giải quyết được à ——” JaeJoong nói đầy vẻ khinh thường.

“Bởi vì có người báo cáo với bên chính phủ, nên bây giờ đã có người đang theo dõi hành động của chúng ta rồi, cho nên ——”

“Đường đường là Ác Sát Minh, mà ngay cả mấy nhà buôn nhỏ cũng không đối phó được sao ——” JaeJoong chơi đùa với chiếc nĩa bạc trên bàn, bất lộ thanh sắc.

“Là một nhà báo của tòa soạn —— Hình như còn là thiên kim tiểu thư của xí nghiệp Bae thị —— Chuyện của thành phố phía đông có lẽ phải kéo dài thêm một chút ——”

“Không thể được —— Cuối tháng này em phải phá đất khởi công rồi! Nếu như anh không đối phó được, sau này chúng ta cũng không cần phải gặp mặt nữa ——” JaeJoong đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

“Chờ một chút ——” DongWook kéo lấy cổ tay JaeJoong: Miếng đất kia của thành phố phía đông —— thực sự quan trọng với em như vậy sao ——”

“Đúng.”

“Thậm chí còn quan trọng hơn cả anh sao ——” DongWook nhìn JaeJoong, trong mắt tràn đầy lưu luyến cùng hy vọng xa vời.

“Anh biết đáp án.” Câu trả lời của JaeJoong vẫn không có độ ấm như trước.

“Nếu như anh đối phó được vụ án của thành phố phía đông —— em có thể ——”

“Em không thể cho anh một lời hứa hẹn nào cả. Trước tiên anh hãy đối phó với vụ án đi ——” JaeJoong rút tay ra, xoay người rời đi.

Bước ra khỏi quán café, trên đường đổ xuống một cơn mưa nhỏ. JaeJoong không có mục đích mà lê bước trên con đường.

Mình như vậy ——

Chắc chắn rất đáng ghét ——

Lợi dụng việc người khác thích mình để đạt được mục đích ——

Mình như vậy ——

Đáng phải bị nguyên rửa ——

Không sai ——

Đây chính là mình ——

Một kẻ lãnh khốc vô tình ——

Một kẻ bị nguyên rửa rằng sẽ vô duyên với hạnh phúc ——

Không ai ——

Có thể giải thoát cho mình cả ——

“Này ——”

Cánh tay của JaeJoong bị kéo lại, cậu lập tức quay đầu, nhìn thấy khuôn mặt đùng đùng nổi giận của YunHo: “Cậu bị làm sao vậy hả?! Hôm qua uống say, hôm nay lại đi dầm mưa, cậu không thể quý trọng thân thể của mình được sao?!”

“Anh —— sao lại ở đây ——” JaeJoong nhìn ánh mắt đầy quan tâm của YunHo, trong lòng cảm thấy ấm áp không thể tả được.

“Tôi ra ngoài nhập hàng! Cậu đi với tôi ——” YunHo không giải thích gì mà kéo lấy tay JaeJoong, lôi cậu lên xe của mình, cởi áo khoác dầm nước mưa của JaeJoong, cởi áo khoác của mình ra rồi choàng lên người JaeJoong, sau đó cầm lấy khăn mặt rồi bắt đầu giúp JaeJoong lau tóc, vừa lau vừa phàn nàn: “Như vậy sẽ sinh bệnh! Cho dù có một mình, cũng phải chăm sóc bản thân thật tốt chứ ——”

Một loạt hành động của YunHo khiến JaeJoong không kịp phản ứng, chỉ cảm thấy áo khoác của YunHo rất ấm áp, phía trên có mùi hương sạch sẽ của anh, còn có thân nhiệt mà anh lưu lại, JaeJoong co rụt thân thể, thỏa mãn để YunHo lau tóc.

“Được rồi! Vậy sẽ không sinh bệnh nữa!” Nhìn thấy bộ dạng lộn xộn của JaeJoong, YunHo cười rộ lên: “Cậu giống hệt như chú cún con vừa mới tắm rửa xong vậy ——”

Lời nói của YunHo khiến JaeJoong vội vàng nhìn gương, quả thật, mái tóc của bản thân đã bị YunHo vò đến lộn xộn, JaeJoong cũng phì cười.

Nụ cười xinh đẹp như hoa của JaeJoong khiến YunHo nhìn đến si mê: “Trước đây tôi đã từng nói rằng —— cậu cười lên —— chắc chắn sẽ rất đẹp ——”

JaeJoong nghiêng đầu, nhìn YunHo nhàn nhạt cười: “Như vậy sao ——”

“Ừm —— Phải luôn luôn cười như thế nhé ——” YunHo gật đầu.

“Tôi chỉ cười cho một mình anh nhìn thôi.” JaeJoong nhìn chăm chăm vào YunHo, đôi mắt long lánh.

“Ừm —— Tốt lắm ——” YunHo hài lòng cười ngây ngô: “Đúng rồi! Bây giờ cậu có việc không ——”

“Không có.” JaeJoong trả lời.

“Vậy tới một nơi với tôi được không ——” YunHo hưng phấn nói.

“Ở đâu ——”

“Thiên đường.” YunHo thần bí nói.

“Thiên đường ——” Tim JaeJoong rung động một cái: “Anh muốn đưa tôi đến thiên đường ——”

“Sợ rồi sao ——” YunHo cười hỏi.

“Không sợ. Chúng ta đi thôi ——” JaeJoong tràn ngập chờ mong.

“Được!” YunHo giúp JaeJoong cài dây an toàn: “Chúng ta xuất phát!”

JaeJoong dựa lưng vào ghế ngồi, nhìn bên mặt đầy anh tuấn chuyên tâm của YunHo, đột nhiên cảm thấy, trái tim băng lạnh như ánh trăng của mình, được người lạnh lẽ nhóm lên một ngọn lửa cháy lan ra khắp nơi.

7. Chương 7

Mỗi chủ nhật, để nhận được hàng hải sản tươi ngon nhất, YunHo đều phải lái xe đến một làng chài xa xôi, đợi ngư dân ra khơi quay trở lại.

Bởi vì phải lên phà, cho nên phải sớm chuẩn bị thật tốt, phà ở nơi ấy mỗi ngày chỉ có một chuyến sáng và một chuyến tối, nếu như không bắt kịp, thì chỉ có thể ngủ lại ở quán trọ đơn sơ một đêm.

Thời gian vẫn còn sớm, YunHo sắp xếp hàng hóa thật tốt rồi đưa JaeJoong đến bờ biển. Đường rải đầy đá cuội báo hại JaeJoong ngã trái ngã phải, YunHo đi ở phía trước, nắm lấy tay JaeJoong, để cậu đi ổn định một chút. Bàn tay to lớn đầy thô ráp nhưng vừa ấm áp vừa mạnh mẽ của YunHo, khiến JaeJoong cảm thấy rất an tâm.

Đi đến phía trước, bầu trời đột nhiên trở nên bừng sáng trong xanh. Mực nước biển mênh mông vô bờ xuất hiện ngay trước mắt JaeJoong, đại dương sóng lớn màu xanh lam cuộn trào mãnh liệt, trải dài đến phần cuối của bầu trời rồi gắt gao kết lại, bãi cát màu trắng non vắng bóng người, được đường bờ biển ngoằn ngoèo phác họa ra một đường vòng cung uốn khúc, từng đàn hải âu đuổi theo nô đùa, phong cảnh này —— “Thiên đường ——” JaeJoong buông tay YunHo ra, chậm rãi bước đến bờ biển.

“Nó còn có một cái tên —— gọi là Vịnh Ánh Trăng ——” YunHo bước tới bên cạnh JaeJoong.

“Vịnh Ánh Trăng —— Một cái tên thật đẹp ——” JaeJoong say mê nói.

“Là tôi đặt ——” YunHo cười nói: “Có lần không bắt kịp phà, một mình ngồi ở chỗ này một đêm —— phát hiện ánh trăng ở đây thực sự rất đẹp, liền đặt cho cái tên này ——”

“Không ai biết hết sao ——” JaeJoong quay đầu lại, nhìn YunHo.

“Ừm —— Chỉ có hai chúng ta biết mà thôi ——” YunHo cười nói.

“Vậy —— Vịnh Ánh Trăng ở nơi này là thuộc về hai chúng ta ——” Trong ánh mắt của JaeJoong có một thứ gì đó chợt lóe lên: “Không thể mang người khác đến đây đâu đấy ——”

“Ừm —— Được ——” YunHo cười gật đầu.

JaeJoong nhìn biển, vừa thì thầm tự nói, vừa hướng về phía sóng biển rì rào: “Mẹ —— Con đã tìm thấy thiên đường rồi —— Có đẹp giống như nơi đó của mẹ không nhỉ —— Mẹ —— JaeJoong không muốn tìm mẹ nữa —— JaeJoong có thiên đường của chính mình rồi —— Có người mình thích rồi —— Mẹ —— Mẹ chúc phúc cho con đi ——”

Thấy nước biển đã dâng đến mắt cá chân của JaeJoong nhưng vẫn chẳng chịu ngừng, YunHo vội vàng kéo JaeJoong lại, JaeJoong ngã vào trong lòng YunHo, cậu dựa vào lồng ngực của YunHo, nước mắt bỗng tuôn ra: “Anh nói rất đúng —— Tôi không vui vẻ —— Tôi đã —— rất lâu rồi cũng chưa từng cảm thấy vui ——”

Nghe thấy thanh âm nghẹn ngào của JaeJoong, Yunho vươn tay, ôm lấy thân thể run rẩy của cậu.

“Vẫn nhớ rõ thật lâu thật lâu trước đây, tôi và đứa em trai tên JunSu, còn có hai người bạn nhỏ —— Chúng tôi cùng nhau chơi đùa trong mảnh sân nở đầy hoa anh đào —— Mẹ bưng điểm tâm gọi chúng tôi tới ăn —— Khi đó —— rất vui vẻ —— Nhưng mà —— đột nhiên có một ngày —— toàn bộ đều biến mất, không còn nhìn thấy nữa —— Mỗi ngày ba đều rất bề bộn —— Mẹ trở nên không vui —— Bọn họ bắt đầu cãi nhau —— Sau đó, tôi nhìn thấy mẹ đi cùng một ông chú xa lạ —— Sau này —— Mẹ chết —— chết vì tai nạn ô tô, cùng với ông chú kia —— Tôi và JunSu đều mặc một bộ quần áo trắng toát —— quỳ gối trước tấm hình của mẹ mà ngây ngô khóc òa —— Vợ của ông chú kia chạy tới —— phun nước miếng vào tấm hình của mẹ —— Bộ dạng của bà ta rất đáng sợ —— Bà ta kéo tôi —— nói sẽ dùng sinh mệnh của bà ta để nguyên rửa tôi —— vĩnh viễn không có được hạnh phúc ——”

Lời nói của JaeJoong khiến YunHo không rét mà run, một đứa nhỏ, vậy mà lại tận mắt nhìn thấy tất cả, thật quá tàn nhẫn —— Anh ôm chặt lấy JaeJoong, muốn dùng thân thể của chính mình để sưởi ấm cho cậu.

“JunSu cũng rất khiếp sợ —— Khoảnh khắc đó —— Tôi đã lập thệ —— nhất định phải bảo vệ em trai —— Tôi đã bị nguyên rửa rồi —— cho dù không có được hạnh phúc —— cũng muốn làm cho JunSu vui vẻ —— Cho nên —— tôi chống lại tất cả —— chỉ vì để JunSu có một cuộc sống cơm no áo ấm —— Tôi làm cho chính mình trở nên lãnh khốc vô tình —— cự tuyệt sự tiếp cận của bất kì người nào —— Thế nhưng ——”

Mỗi khi đêm tới — tôi thực sự rất sợ hãi — Tôi chỉ biết trốn ở trong đám người mà dùng rượu cồn gây tê — nhưng khi tỉnh dậy lại càng thêm đau đớn —”

“Đứa ngốc —” YunHo nâng khuôn mặt lê hoa đái vùi của JaeJoong lên, có chút đau lòng mà nói: “Bi kịch của mẹ cậu không phải do cậu tạo thành, cậu không cần phải tự nghiêm phạt bản thân — Nếu như muốn làm cho em trai hạnh phúc, thì nhất định phải chăm sóc bản thân thật tốt — Cậu là người thân duy nhất của nó, nếu như mất đi cậu, nó vĩnh viễn cũng không thể hạnh phúc —”

“Là như vậy sao —” JaeJoong nghi ngờ hỏi.

“Đương nhiên rồi —” YunHo chân thành nói: “Về cái lời nguyện đó — Chỉ là do bà ấy nhất thời mất đi người thân nên phát tiết mà thôi — Hạnh phúc là dựa vào sự nắm bắt của bản thân! Hơn nữa —” YunHo tỉ mỉ nhìn dung nhan đẹp dễ khiến kẻ khác ngạt thở của JaeJoong: “Một người tốt đẹp như cậu — ông trời nhất định sẽ làm cho cậu hạnh phúc —”

“Nếu như — hạnh phúc của tôi, là cần sự chấp nhận từ anh — anh có nguyện ý không —” JaeJoong nhìn YunHo, trong ánh mắt tràn ngập chờ mong cùng không xác định.

“Hả? Cần sự chấp nhận từ tôi —” YunHo ngăn người một chút: “Tất nhiên là nguyện ý rồi — Chỉ cần có thể, tôi nhất định sẽ giúp —”

Biết YunHo vẫn chưa hiểu tâm ý của mình, nhưng như thế là đủ rồi. JaeJoong một lần nữa nhào vào lòng YunHo, cậu giống như tuyên thệ mà thành kính nói: “Nhớ kỹ — Tôi là Kim JaeJoong — Cái tên này — sẽ theo anh suốt đời — Tôi chọn anh rồi — thì sẽ không buông ra đâu —”

Lời của JaeJoong YunHo nghe không hiểu cho lắm, nhưng anh vẫn ôm lấy bờ vai của JaeJoong mà nói rằng: “Kim JaeJoong — Tôi nhớ rồi —”

Dừng lại ở bãi biển quá lâu, kết quả là không bắt kịp chuyến phà cuối cùng.

YunHo đành phải đậu xe ở bãi đỗ xe nơi bến tàu, dẫn JaeJoong đến quán trọ quen thuộc của mình rồi thuê một căn phòng, về mặt bất đắc dĩ nói: “Đêm nay không về được rồi, đành phải ở đây ủy khuất một lần thôi.”

“Không sao.” JaeJoong nhàn nhạt cười, không hề để ý.

“Đói chưa — Tôi mua mì ăn liền rồi này, ăn tạm đi —” YunHo giúp JaeJoong ngâm mì, thổi cho thật nguội rồi đặt vào trong tay JaeJoong: “Ăn nhanh đi – Cẩn thận nóng —”

JaeJoong nhận lấy ly mì, vừa ăn vừa nhìn khuôn mặt thỏa mãn của YunHo, đột nhiên cảm thấy: Nguyên ý ở căn phòng đơn sơ này, bản thân thì ăn mì gói giá rẻ, vậy mà bắt đầu cảm thấy vui sướng, điều này đến tột cùng — là nhờ sức mạnh gì —

Ăn mì xong, dọn dẹp sạch sẽ toàn bộ, YunHo trải chăn, vỗ vỗ gối rồi nói: “JaeJoong à — Hôm nay chúng ta phải ngủ cùng nhau đó —”

Lời nói của YunHo khiến trái tim của JaeJoong đập một cái, JaeJoong có chút ngượng ngùng, cậu liếm liếm môi, có chút không dám nhìn thẳng vào nụ cười tâm không lòng dạ của YunHo.

“Mau tới đây đi — Buổi tối ở đây thực sự rất lạnh đấy —” YunHo cởi áo khoác, một phát kéo lấy JaeJoong vẫn còn đang không được tự nhiên, cũng cởi áo khoác của cậu ra, nhìn thấy khuôn mặt ửng đỏ của JaeJoong, YunHo vui đùa nâng cằm JaeJoong lên rồi nói: “JaeJoong trông thật đẹp — Tôi có chút lo lắng bản thân sẽ không kiềm chế được mà ăn hiếp cậu đó — Nếu như tôi nhào tới, JaeJoong nhất định phải ra sức phản kháng nha —”

“Ừm —” JaeJoong gật gật đầu, rồi lập tức nằm lên đắp chăn lại.

YunHo cũng nằm lên, anh kéo JaeJoong vào trong lòng mình, vô tâm nói: “Dựa sát vào một chút — như thế mới ấm hơn —”

“Ừm — Được —” Dựa vào lồng ngực của YunHo, trái tim JaeJoong bắt đầu thành thịch đập loạn.

Cậu nhắm mắt lại, không ngừng nói thầm với chính mình: Cái gì cũng đừng nghĩ — Ngủ — Ngủ —

Cảm thấy nỗi bất an của JaeJoong, YunHo nâng người dậy, anh nhìn xuống một bên mặt của JaeJoong, phát hiện JaeJoong thực sự rất mê người.

Làn da bóng loáng nhẵn nhụi, hàng lông mi dài giống như chiếc quạt lông, sóng mũi cao thẳng đầy thanh tú, đôi môi hồng hồng như quả anh đào làm say lòng người, cổ áo rộng mở, lộ ra phần cổ trắng nõn cùng xương quai xanh đầy gợi cảm, YunHo nhìn thấy cảnh này, trái tim bắt đầu sôi trào. Anh dường như muốn vươn tay, chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của JaeJoong.

Cảm thấy bản thân thất thố, YunHo vội vàng nằm xuống: Jung YunHo —— Mà đang nghĩ ngợi lung tung gì vậy?! Cậu ấy là con trai đó —— Mà —— sao có thể có suy nghĩ không an phận đối với cậu ấy vậy hả?!

Đi ngủ —— Đi ngủ ——

YunHo cũng bắt đầu thôi miên chính mình.

“YunHo ——” JaeJoong nhẹ giọng nói: “Tôi có chút lạnh ——”

“Ừm ——” YunHo vội vàng xoay đầu lại, lại ôm lấy JaeJoong, nhưng thân thể mềm yếu không xương của JaeJoong ở trong lòng khiến YunHo xao động không yên, anh ra sức hô hấp, muốn khiến cho bản thân thanh tỉnh một chút, nhưng đều phí công vô ích.

Mà JaeJoong nằm trong lòng YunHo, lại an tâm mà say ngủ, khoe miệng còn có một nụ cười mỉm đầy hài lòng.

(1) Lê hoa đài vũ: Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiêu diễm của người con gái. (Mặc dù Tại Tại là con trai... =v=)

8. Chương 8

Lại quay về Seoul rồi.

Thời gian vui sướng bao giờ cũng ngắn ngủi như vậy, rất nhiều sự thật vẫn còn phải đối mặt.

“Tôi đi đây.” JaeJoong xuống xe, nói với YunHo.

“Nhớ số điện thoại của tôi chưa?” YunHo cười nói.

“Ừm ——” JaeJoong gật đầu: “Nhớ rồi.”

“Vậy tôi đi đây.” YunHo đóng cửa xe lại: “Nếu như không vui, thì tới ‘Jung ký bách hóa’ ở thành phố phía đông để tìm tôi nhé!”

Nói xong, YunHo lái xe đi.

Thành phố phía đông ——

Không thể nào ——

JaeJoong có chút bất an, xoay người bước đến tổng bộ của tập đoàn tài chính Kim thị.

Nhìn thấy JaeJoong đang ngồi trước bàn làm việc, YooChun cười nói: “Thật là hiếm lạ nha —— Cậu vậy mà lại có thể đến đây sớm như thế ——”

“Chuyện của thành phố phía đông giải quyết như thế nào rồi?” JaeJoong hỏi.

“DongWook hyung còn đang xử lý. Bất quá đám nhà buôn kia rất phiền toái, phỏng chừng không thể đối phó nhanh được.”

“Tăng tiền bồi thường lên gấp đôi, tận lực đừng tổn thương bọn họ.” JaeJoong bình tĩnh nói.

“Cái gì?!” YooChun có chút bất ngờ: “Tặng tiền bồi thường —— Đây không giống như phong cách của cậu ——”

“Tôi không muốn nợ Choi DongWook quá nhiều.”

“Cậu đã nợ anh ấy quá nhiều rồi. Bây giờ lương tâm mới cảm nhận được, có đúng là hơi chậm một chút không ——”

“Tôi không muốn lợi dụng anh ta nữa.” JaeJoong đứng lên, nhìn ra ngoài cửa sổ: “Tôi không muốn tiếp tục lợi dụng bất cứ người nào nữa.”

“Cậu —— không phải đã bị người nào cảm hóa rồi chứ ——” YooChun có chút khó mà tin được: “Kim JaeJoong lãnh khốc vô tình trong thời gian qua —— lại bắt đầu làm việc thiện rồi sao ——”

“Tôi cũng cảm thấy khó tin.” JaeJoong quay đầu, trên mặt còn có ý cười nhàn nhạt.

“Trời ạ —— Cậu không phải là đang cười đấy chứ ——” YooChun trợn to mắt: “Tôi có đúng là đã điên rồi không —— Xuất hiện ảo giác rồi sao ——”

“Cậu không điên —— Là tôi điên rồi —— Tôi đã gặp được người khiến tôi điên cuồng ——”

“Cậu —— phải lòng người khác rồi?!” YooChun hỏi.

“Ừm ——”

“Một người đàn ông?!”

“Đúng ——”

“Anh ta —— có biết không ——”

“Tạm thời —— vẫn chưa biết ——”

“Ha ——” YooChun thở dài: “Hoan nghênh tham gia vào câu lạc bộ yêu đơn phương.”

“Ha ha —— Tôi không thể chỉ yêu đơn phương được ——” JaeJoong nhìn lên bầu trời: “Tôi muốn khiến anh ấy hoàn toàn yêu tôi —— yêu đến mức không thể nào tự mình thoát khỏi ——”

“Hừm —— Tôi thực sự cảm thấy bất hạnh dùm cho người đàn ông kia ——” YooChun lắc đầu: “Bị cái tên như cậu phải lòng, số phận thực sự rất bi thảm ——”

“Vậy sao ——” JaeJoong không cho là đúng.

“Anh ta là dạng người gì?”

“Một người tốt.” Trên mặt JaeJoong mang theo vẻ ngọt ngào.

“Người tốt?! Tôi có biết không ——” YooChun rất tò mò.

“Cậu không biết.”

“Lúc nào thì tôi có thể gặp mặt anh ta?”

“Chờ đến lúc anh ấy phải lòng tôi.”

“Vậy là —— đến chết sao?!”

“Cậu cũng mau nghĩ cách thu phục JunSu đi ——”

“YunHo oppa ——” Eun Ah nhìn YunHo, có chút ngượng ngùng mà nói: “Anh có thể ra ngoài một lát không ——”

“Có việc gì không —— Bây giờ đã khuya lắm rồi ——” YunHo nói.

“Em —— có đôi lời muốn nói với YunHo oppa —— Anh ra ngoài một chút được không ——”

“Được rồi ——” YunHo mặc một bộ quần áo vào rồi bước ra ngoài.

Đứng ở dưới đèn đường nơi cửa hiệu, YunHo nhìn Eun Ah đang ngập ngừng mà nói: “Nói đi —— Chuyện gì ——”

“Cái này —— YunHo oppa ——” Eun Ah có chút ấp a ấp úng: “Em —— có chuyện muốn hỏi anh ——”

“Em hỏi đi ——”

“Anh —— có người —— mình thích chưa ——”

“Chưa —— Sao đột nhiên lại nói điều này ——” YunHo khó hiểu.

“Em —— nghe nói —— YunHo oppa thích nhà báo Bae của tòa soạn kia ——”

“Seul Gi?!” YunHo cười: “Cô ấy chỉ là bạn hồi nhỏ của anh thôi ——”

“YunHo oppa ——” Eun Ah cố lấy dũng khí: “Em —— Em thích anh ——”

“Cái gì?!” YunHo rất bất ngờ.

“Em thích YunHo oppa!” Eun Ah lớn tiếng nói: “Thích từ rất lâu rất lâu trước đây rồi ——”

“Nhưng mà —— anh vẫn coi em như em gái ——” YunHo rất hoang mang.

Eun Ah nhào vào lòng YunHo, gắt gao ôm lấy YunHo: “Em không muốn làm em gái của anh —— Em muốn làm bạn gái của YunHo oppa ——”

“Khụ ——” Một trận ho khan vang lên rất đúng lúc, YunHo đẩy Eun Ah ra, thấy JaeJoong đang ngồi xổm ở ven đường.

“JaeJoong ——” YunHo bước đến, kéo JaeJoong lên rồi nói: “Sao cậu lại ở đây ——”

“Tôi có chút nhớ anh —— muốn tới nhìn anh —— lo rằng anh đã ngủ rồi, cho nên không bước vào ——” JaeJoong nhỏ giọng nói.

“Đứa ngốc —— Trời lạnh như vậy, cậu ngồi xổm ở đây sẽ bị cảm đấy ——” YunHo ôm lấy bờ vai của JaeJoong, trong mắt tràn đầy vẻ quan tâm.

“Tôi vốn đã định quay về rồi —— Nhưng mà vẫn muốn nhìn anh một lần —— Nói không chừng anh sẽ đi ra mua bữa ăn đêm gì đó ——” JaeJoong vẻ mặt đầy vô tội.

“Lần sau tới cứ trực tiếp đi vào!” YunHo ôm JaeJoong rồi đi vào nhà: “Mau vào đi —— Tôi nấu chút món cho cậu ăn —— Sắp lạnh cóng rồi đây này —— Thực sự là không thể tự chăm sóc bản thân được mà ——”

“YunHo oppa ——” Eun Ah bất lực nhìn YunHo.

“Em quay về đi —— Chuyện ngày hôm nay —— cứ quên đi ——” YunHo nói xong, ôm JaeJoong bước vào trong nhà.

“Tôi —— hôm nay có thể ngủ ở đây không ——” JaeJoong nhẹ nhàng hỏi.

“Có thể —— Chỉ cần cậu nguyện ý nghe lời tôi ——”

9. Chương 9

Ngồi trong gian phòng đơn sơ của YunHo, JaeJoong vừa ăn mì YunHo nấu, vừa nhìn quanh bốn phía.

“Anh ở đây một mình sao ——” JaeJoong nhẹ nhàng hỏi.

“Còn có mẹ tôi nữa.” YunHo trả lời: “Bà ở căn phòng sát vách, đã ngủ rồi.”

“Ừm ——” JaeJoong gật đầu, gấp một chút mì đưa đến bên miệng YunHo: “Anh cũng ăn đi ——”

YunHo cảm thấy vô cùng xấu hổ khi được JaeJoong đút, nhưng nhìn thấy đôi mắt trong veo của JaeJoong đang nhìn mình, YunHo giống như bị đầu độc mà hé miệng ra.

Thấy YunHo ngoan ngoãn ăn, JaeJoong vui vẻ cúi đầu mỉm cười.

“Cậu phải ăn nhiều một chút ——” YunHo quan tâm nói: “Lần trước lúc ôm cậu, trên người cũng không có chút thịt nào ——”

“Vậy sau này tôi tới đây hằng ngày —— anh nấu đồ cho tôi ăn được không?” JaeJoong mong đợi hỏi.

“Tất nhiên là được —— Nhưng mà —— cậu cũng không phải đi làm sao ——” YunHo hỏi.

“Tôi rất rảnh.” JaeJoong nói qua loa: “Mỗi ngày anh đều ở trong cửa hàng đúng không ——”

“Tôi thường ở bên ngoài —— phụ trách nhập và chuyển hàng hóa, vân vân —— Mẹ tôi ở trong cửa hàng, còn có một đứa nhóc làm thuê vừa học vừa đi làm nữa ——”

“Ừm ——” JaeJoong khó hiểu hỏi: “Sao anh muốn mở loại cửa hàng này vậy —— Không phải sẽ rất khó cực sao ——”

“Đây là sản nghiệp mà ba tôi để lại.” Trên mặt YunHo lộ ra vẻ tự hào: “Ba tôi trước đây là tổng giám đốc của khu trung tâm mua sắm, sau này công ty vỡ nợ, gia đình chúng tôi trở thành kẻ có hai bàn tay trắng, ba không buông xuôi, bắt đầu từ việc mở hàng vỉa hè, tích lũy từng chút từng chút một, rồi mở một cửa hàng nhỏ này, lúc ba qua đời, dặn tôi nhất định phải chăm sóc nó thật tốt ——”

Nghe được lời của YunHo, JaeJoong ngẩng đầu, ngưng mắt nhìn YunHo: “Trong một đêm mà mất đi tất cả, anh không thể oán hận sao ——”

“Oán hận thì thứ bị mất đi có thể quay trở về được không ——” YunHo vẻ mặt bình tĩnh: “Thứ có thể thay đổi số phận, không phải sự phẫn nộ của chúng ta, mà là cần chặt răng, nỗ lực không ngừng.”

Sự kiên cường cùng lạc quan của YunHo khiến JaeJoong cảm phục, cậu cảm thấy trái tim quanh năm băng lãnh kia đã bắt đầu dần dần tan ra: “Đây có lẽ —— chính là nguyên nhân anh có thể vui vẻ như thế nhỉ ——”

“Cậu cũng có thể vui vẻ ——” YunHo nhìn JaeJoong: “Chỉ cần cậu mở rộng cửa lòng.”

“Ở cạnh anh, tôi đã rất vui vẻ rồi.” JaeJoong lộ ra khuôn mặt tươi cười đầy mê người.

“Tôi thích nhất là nụ cười của JaeJoong.” YunHo chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của JaeJoong: “Giống như thiên thần vậy.”

“YunHo ——” JaeJoong hỏi: “Tương lai mà anh mong muốn là như thế nào ——”

“Tương lai ——” YunHo suy nghĩ: “Tôi mong rằng mình có thể xây dựng lại công ty của ba! Sau đó —— cùng người mình thích mãi mãi ở bên nhau ——”

“Người mình thích ——” JaeJoong cẩn thận hỏi: “YunHo thích dạng người gì ——”

“Tôi thích người thiện lương ——” YunHo nói.

“Thiện lương ——” JaeJoong hiểu ra: “Anh cảm thấy tôi có thiện lương không ——”

“JaeJoong tuy rằng mặt ngoài lạnh lùng, nhưng kỳ thực trong lòng chắc chắn rất thiện lương ——” YunHo cười nói.

“Vậy anh thích tôi không ——” JaeJoong thăm dò hỏi.

“Thích chứ ——” YunHo vô tâm nói: “Ở bên cạnh JaeJoong, cảm thấy rất vui vẻ ——”

Câu trả lời của YunHo khiến trái tim JaeJoong căng thẳng một chút, mặc dù không quá giống với đáp án mong muốn, nhưng JaeJoong đã rất cao hứng rồi.

“Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta đi ngủ thôi.” YunHo bắt đầu trải chăn.

“Ừm ——” JaeJoong chậm rãi cởi áo khoác, nằm xuống ngay cạnh YunHo.

“Chúc ngủ ngon ——” JaeJoong xoay người sang bên phải.

“Chúc ngủ ngon ——” YunHo kéo JaeJoong vào trong lòng: “Có lạnh không ——”

“Rất ấm áp.” JaeJoong vùi mặt vào trong chăn, không muốn để YunHo nhìn thấy bộ dạng ngượng ngùng của mình.

Rất nhanh, JaeJoong tiến vào mộng đẹp, YunHo lại không thể ngủ được.

Trên người JaeJoong tỏa ra mùi cây hương thảo nhàn nhạt, khiến YunHo không nhận được mà đưa mặt đến gáy cậu rồi tỉ mỉ hít ngửi.

Mùi hương dễ ngủ này khiến YunHo không kìm lòng nổi mà muốn thân cận cùng JaeJoong, cánh tay ôm lấy cậu cũng bắt đầu vuốt ve trên vòng eo mảnh khảnh của JaeJoong.

Người này —— thực sự là con trai sao ——

Làm sao lại thơm như vậy ——

Vòng eo cũng nhỏ nữa ——

Chẳng lẽ cậu ấy không ăn gì cả sao ——

Sự vuốt ve của YunHo khiến JaeJoong khô nóng không yên, cậu ưm một tiến rồi xoay người lại, vừa vịn tiến vào lồng ngực của YunHo, JaeJoong vô thức rên rỉ, đầu lưỡi hồng nhạt khẽ khiếm khóe miệng đỏ phớt, nhìn thấy cạnh tượng đó, YunHo giống như bị đầu độc, không ngừng nuốt nước bọt, anh nhìn chăm chăm vào đôi môi mê người của JaeJoong, chậm rãi đưa miệng mình tới gần, anh giống như muốn thử nhấm nháp cánh môi hồng nhuận kia để xem cuối cùng nó có mùi vị gì, nhưng ngay khi anh chuẩn bị muốn hôn lên thì lý trí đột nhiên ngăn anh lại, YunHo xoay đầu, hốt hển thở gấp: Trời ạ —— Mình rốt cuộc là bị làm sao vậy chứ —— Lại có loại dục vọng này đối với một người con trai —— Bình tĩnh —— Bình tĩnh ——

YunHo cố gắng hồi phục tâm tình của mình, anh đứng dậy, uống một hơi cạn sạch ly nước lạnh trên bàn, anh nằm xuống, nhìn thấy JaeJoong lộ ra phần cổ trắng nõn, anh lại bắt đầu xao động bất an, anh xoay người, khoảng cách nằm ngủ cách JaeJoong rất xa, sau đó bắt đầu tự thôi miên chính mình.

Cứ như vậy, JaeJoong chìm sâu vào giấc mộng đẹp đầy thơm ngọt, YunHo thì đếm cừu cả một đêm.

10. Chương 10

Bởi vì công ty bỗng dưng có chuyện gấp, JaeJoong không thể không bay đến Nhật Bản một chuyến.

Thời gian cấp bách, thậm chí không kịp tạm biệt với YunHo.

Vì muốn quay về Hàn Quốc sớm một chút, JaeJoong bận bịu đến choáng váng đầu óc.

Ba ngày sau, JaeJoong xuống máy bay rồi lập tức chạy tới cửa hàng của YunHo, nhưng phát hiện cửa tiệm khóa chặt, JaeJoong cảm thấy có chút kỳ quái, cậu gọi cho YunHo, nhưng thanh âm người nhắc máy thực sự xa lạ.

“Tôi là người làm thuê của YunHo hyung – Shim ChangMin, xin hỏi anh là vị nào?”

“Tôi là bạn của anh ấy – Kim JaeJoong, xin hỏi YunHo đang ở đâu vậy?”

“YunHo hyung bị thương rồi, đang ở bệnh viện xử lý vết thương, hiện tại không thuận tiện để nghe điện thoại.”

“Cái gì?! Bị thương —— ở bệnh viện nào?!”

“Phòng cấp cứu bệnh viện Seoul.”

Cúp điện thoại, JaeJoong nhảy lên xe rồi lao vút đi.

Lúc chạy đến bệnh viện, YunHo đã xử lý xong vết thương, đang nằm trên giường bệnh. Bên cạnh là mẹ của YunHo, ChangMin, Eun Ah và Bae Seul Gi. Thấy JaeJoong vội vàng chạy tới, vẻ mặt đầy khẩn trương, YunHo lập tức nở nụ cười: “JaeJoong — Sao cậu lại tới đây —”

“Đã xảy ra chuyện gì —” JaeJoong kỹ càng quan sát YunHo, phát hiện cánh tay của anh bị thương, phải quần thạch cao, trên mặt cũng chỗ xanh chỗ tím, khiến JaeJoong đau lòng không nguôi.

“Là những gã lưu manh lần trước —” Eun Ah nói: “Bọn họ nói đồng ý đưa số tiền bồi thường gấp đôi, muốn chúng tôi lập tức dọn đi, YunHo oppa không chịu, tranh luận cùng bọn họ, kết quả là đánh nhau —”

“Đều là do em —” ChangMin xấu hổ nói: “Vốn muốn giúp đỡ, kết quả YunHo hyung vì bảo vệ em mà bị thương —”

“Tiếp tục như vậy không phải biện pháp tốt —” Seul Gi nhìn YunHo: “Chúng ta báo cảnh sát đi —”

“Không cần báo cảnh sát —” JaeJoong cắt lời cô: “Báo cảnh sát thì sẽ không giải quyết được vấn đề thực chất. Bất quá, tôi tin rằng sau này bọn hăn hăn là không thể tới đây thêm một lần nào nữa.”

“Cậu là —” Mẹ YunHo nhìn thiếu niên tuổi teen xa lạ này, có chút khó hiểu.

“Mẹ, người này là bạn của con – Kim JaeJoong.” YunHo vội vàng giới thiệu.

“Con chào bác.” JaeJoong lễ phép cúi đầu.

“Chào con — Con vừa mới nói — bọn họ sẽ không thể tới đây thêm một lần nào nữa — là thật sao —” Bà Jung hỏi.

“Vâng ạ.” JaeJoong gật đầu: “Con có biện pháp để bọn hăn không thể tiếp tục quấy rầy mọi người.”

“Anh có biện pháp gì?!” Seul Gi hỏi.

“Biện pháp mà cô không nghĩ ra được.” JaeJoong lạnh lùng nhìn Seul Gi một cái: Ha ha — Lại thêm một cô ả muốn đoạt lấy YunHo của mình — Kể này, hình như khó đối phó hơn đứa kia một chút: “Tôi cảm thấy bây giờ quan trọng nhất là để YunHo nghỉ ngơi thật tốt, trước tiên dưỡng thương là quan trọng nhất, mọi người cứ về trước đi.”

“Tôi muốn ở lại để chăm sóc YunHo oppa —” Eun Ah cùng Seul Gi đồng thanh.

“Tôi nghĩ — nam chăm sóc cho nam vẫn thuận tiện hơn.” JaeJoong không cho phép cự tuyệt mà nói: “ChangMin, cậu đưa bác quay về trước đi, để bác nghỉ ngơi thật tốt, tôi sẽ ở đây chăm sóc cho YunHo.”

“Vậy làm phiền cậu rồi —” Bà Jung gật gù đầu.

“Không sao ạ.” JaeJoong nhàn nhạt cười: “YunHo, tôi đi mua chút đồ ăn đây —”

“Ừm —”

Đi ra khỏi phòng bệnh, JaeJoong lập tức gọi cho YooChun: “Là tôi. Lập tức phái người đưa một khoản tiền đến bệnh viện Seoul trên danh nghĩa của công ty, nói là bồi thường tiền thuốc men cho Jung YunHo; Tiện thể nói cho Choi DongWook, tôi muốn rút bỏ dự án mở rộng thành phố phía đông, bảo anh ta đừng tiếp tục nhúng tay vào bất cứ chuyện gì có liên quan đến thành phố phía đông nữa. Như vậy là được.”

Cúp điện thoại. JaeJoong bất ngờ nhìn thấy Eun Ah đang nhìn chăm chăm vào mình, cậu điềm nhiên như không mà bước tới, nhìn bộ dạng kinh ngạc của Eun Ah: “Cô muốn nói cái gì —”

“Rốt cuộc anh là ai —” Eun Ah nhìn khuôn mặt tuổi teen khiến kẻ khác hít thở không thông của JaeJoong, cảm thấy bản thân chẳng dám nhìn thẳng.

“Không liên quan tới cô.” JaeJoong chậm rãi tới gần Eun Ah, trong mắt có một mặt tiểu ý tà mị: “Cô tốt nhất đừng nên biết.”

“Anh — tiếp cận YunHo oppa — rốt cuộc vì mục đích gì —”

“Giống mục đích của cô.” Thanh âm JaeJoong rất nhẹ nhàng, nhưng lại băng lãnh đến thấu xương: “Cô thích YunHo đúng không — Nhóc con, tôi khuyên cô mau vứt bỏ ý định đó đi — Cô cảm thấy, YunHo sẽ thích một đứa nữ sinh bình thường không hề có chút mị lực đáng nói như cô sao —”

“Sao anh biết — anh ấy không thích tôi —” Eun Ah không phục mà nói.

“Nếu thích cô — thì đêm đó sẽ không đẩy ra rồi —” JaeJoong cười: “YunHo cũng nhiệt tình hơn với cô ả vóc dáng cao kia hơn cô — Bất quá cũng khó trách, người ta bắt luận là mặt mũi hay ăn nói, đều cao hơn cô rất nhiều, cô cảm thấy, cô có thể lấy cái gì mà so sánh với người ta chứ —”

“Tôi — Tôi là thật lòng thích YunHo oppa —” Nước mắt của Eun Ah đã tràn đê.

“Người ta thì không thật lòng sao —” JaeJoong tiếp tục nói: “Cái thật lòng của cô cũng phải để YunHo đồng ý chấp nhận — Nếu không, sẽ trở thành một loại quấy nhiễu — Nếu như căn bản là không thích cô, cho dù cởi sạch quần áo muốn kính dâng, người ta cũng sẽ không quý trọng, không phải sao —”

“Anh —”

“Cô nhất định là rất đau lòng đúng không — Nhưng tình cảm là không thể bố thí, cô cũng không hi vọng YunHo bởi vì thông cảm cho cô mới ở cùng một chỗ với cô đúng không —” JaeJoong thở dài: “Cho nên, đừng tiếp tục tới quấy rầy YunHo nữa, nếu như không gặp mặt, vết thương sẽ dần dần khép lại. Cô còn trẻ tuổi như vậy, nhất định có thể tìm được người thực sự yêu cô — Tạm biệt —”

Nói xong câu cuối cùng, JaeJoong xoay người rời đi, mua đồ ăn cho YunHo.

Đúng vậy —

Tình cảm là không thể bố thí —

Có lẽ —

Mình thực sự phải rời đi rồi —

Eun Ah nhìn phòng bệnh của YunHo lần cuối, mang theo thương tâm cùng tiếc nuối, chậm rãi bước ra khỏi bệnh viện.

11. Chương 11

YunHo đổi sang phòng bệnh dành cho thượng khách, hiệu kỳ nhìn JaeJoong đang bận rộn.

Cẩn thận thổi nguội bát cháo hải sản mới mua về, dùng thìa đút cho YunHo.

“JaeJoong — Cậu cũng ăn một chút đi —” YunHo quan tâm nói.

“Anh ăn trước đi.” JaeJoong cố chấp: “Anh ăn no rồi tôi mới ăn.”

“Mấy ngày nay cậu đi đâu thế —” YunHo nhìn vào đôi mắt trong veo của JaeJoong: “Giống như biến mất vào trong hư không vậy —”

“Tôi đi xử lý chút chuyện.” JaeJoong dùng khăn giấy lau lau khóe miệng của YunHo: “Anh nhớ tôi rồi sao —”

“Ừm —” YunHo cười nói: “Buổi tối lúc ngủ một mình, có chút nhớ JaeJoong đó.”

“Vậy mấy ngày này tôi sẽ ở đây cùng anh.” Trên mặt của JaeJoong lộ ra vẻ tươi cười đầy thỏa mãn.

“JaeJoong —” YunHo cẩn thận hỏi: “Cậu — không phải người bình thường đúng không —”

“Sao lại hỏi như vậy —” JaeJoong nhìn YunHo.

“Có lúc thì rất rảnh rỗi, nhưng có khi lại rất bận bịu, không cần đi làm, nhưng không hề gặp phải rắc rối về tiền bạc ——” YunHo chậm rãi nói: “JaeJoong —— hẳn là đứa con của một gia đình rất giàu có nhỉ ——”

“Đúng vậy.” JaeJoong gật đầu: “Sau khi ba tôi qua đời, đã để lại cho tôi một khoản tài sản.”

“Thì ra là như vậy.” YunHo nói: “Một mình cậu làm hết tất cả, nhất định là rất khổ cực.”

“Tôi có một người giúp đỡ rất tốt.” JaeJoong nghĩ đến YooChun vì mình mà bán mạng, lộ ra một mặt tiếu ý, tên kia, hẳn là vì JunSu nên mới liều mạng như vậy.

“JaeJoong —— Sao lại đối tốt với tôi vậy ——” YunHo hỏi.

“Bởi vì —— tôi thích anh ——” JaeJoong nhìn YunHo, đôi mắt chân thành mà lóng lánh.

“Hả? Vì sao lại thích tôi ——” YunHo hiểu kỳ hỏi.

“Không vì sao cả.” JaeJoong dán mặt vào một chút: “Chính là thích mà thôi.”

Nhìn khuôn mặt mê người của JaeJoong ngay trước mắt, đầu óc YunHo bắt đầu trở nên hỗn loạn.

JaeJoong nói, thanh âm khàn khàn, nhẹ nhàng: “Anh không thích tôi sao ——”

“Tôi —— thích ——” YunHo giống như bị đầu độc mà lảo đảo.

“Thích điều gì ở tôi ——” Mặt của JaeJoong càng ngày càng gần.

“Thích —— cậu chỉ cười với một mình tôi —— Thích —— bộ dạng cậu nằm trong lòng tôi mà khóc —— Thích —— mùi hương thơm ngát trên người cậu —— Thích —— chính là thích JaeJoong ——” Tầm mắt của YunHo và JaeJoong dây dưa cùng một chỗ, chậm rãi nói ra ý nghĩ trong lòng.

Lời của YunHo khiến JaeJoong nở nụ cười đầy mê người, cậu kề miệng vào lỗ tai của YunHo, thanh âm tràn ngập sự mê hoặc: “Tôi biết —— Tôi cũng vậy ——”

“Thế nhưng —— chúng ta —— có đúng là rất kỳ quái không ——” YunHo dùng lý trí còn sót lại mà hỏi.

“Kỳ quái chỗ nào ——”

“Chúng ta đều là đàn ông ——”

“Đàn ông thì không thể yêu nhau sao ——” JaeJoong nghiêng đầu, nhàn nhạt cười: “Chúng ta chỉ là thích nhau, lại không có đề phòng ngăn cản người nào ——”

“Nhưng mà —— người khác sẽ không chấp nhận ——” YunHo rất mâu thuẫn.

“Nếu như người anh thích hiện tại không phải là tôi, như vậy, những người anh không thích sẽ vui vẻ chấp nhận sao —— Yêu nhau là chuyện của hai người, không liên quan đến kẻ khác ——” JaeJoong kiên trì giải thích: “Quan trọng là, anh quan tâm đến cái gì nhất —— Người anh quan tâm nhất, không phải là tôi sao ——”

“Vậy sao ——” YunHo xoa xoa trán: “Tôi vẫn còn có chút mơ hồ ——”

“Vậy đừng nghĩ nữa ——” JaeJoong nhét chần của YunHo vào: “Ngủ đi ——”

YunHo nghe lời nằm xuống, nhắm mắt lại ngủ.

JaeJoong ngồi trước giường bệnh, nhìn khuôn mặt yên lặng bình thản của YunHo khi ngủ, khóe miệng cong lên lộ ra ý cười.

Tôi đã khiến anh hoang mang rồi sao ——

Rõ ràng đã phải lòng tôi, nhưng vẫn còn cố chấp đấu tranh với lý trí ——

YunHo như vậy ——

Rất đáng yêu ——

Anh sẽ hiểu ——

Hiểu rằng có thể ở cùng một chỗ với người mình thích ——

Thì cho dù có chuyện gì ——

Cũng đều bé nhỏ đến mức chẳng đáng để quan tâm ——

12. Chương 12

YunHo ở trong bệnh viện được vài ngày, bác sĩ nói không có trở ngại, liền xuất viện về nhà.

Mấy ngày nay JaeJoong vẫn ở lại trong bệnh viện, tỉ mỉ chu đáo mà chăm sóc YunHo.

Buổi tối hôm nay, bà Jung vì cảm ơn JaeJoong mà đặc biệt nấu một bàn thức ăn ngon, bảo YunHo tìm JaeJoong tối, mọi người cùng nhau ăn một bữa cơm.

Vì vui sướng, bà Jung còn đặc biệt chuẩn bị một chút rượu, JaeJoong uống được vài chén, đầu đã bắt đầu choáng váng, trên mặt cũng bắt đầu ửng đỏ.

Ăn xong cơm tối, bà Jung vào phòng bếp dọn dẹp, YunHo thì đỡ JaeJoong đang choáng váng vào trong phòng.

JaeJoong dựa vào người YunHo, nhẹ nhàng nói: “YunHo —— Tôi nóng quá ——”

“Tôi rót ly nước cho cậu ——” YunHo nói.

“Đừng ——” JaeJoong chống đỡ thân thể, vùi đầu vào trong cổ YunHo: “Anh đừng đi ——”

“Ừm —— Tôi không đi ——” YunHo ôm lấy lưng JaeJoong: “Nếu biết trước sẽ như thế này, tôi đã không cho cậu uống rượu rồi ——”

“YunHo ——” Mặt JaeJoong nhẹ nhàng cọ vào phần cổ của YunHo, hai tay ôm lấy vai của YunHo, giống như chú mèo nhỏ chơi xấu.

Động tác của JaeJoong khiến YunHo cảm thấy vừa mềm mại vừa ngứa ngứa, anh cúi đầu, nhìn JaeJoong vẽ mặt vô tội đang nhắm mắt lại, anh vươn ngón tay, khẽ quẹt nhẹ lên khuôn mặt nhẵn bóng trắng mịn của JaeJoong. Khiến cho JaeJoong khẽ cười một trận: “Thật ngứa nha ——”

Khuôn mặt tươi cười của JaeJoong khiến YunHo mê muội, anh cúi đầu, hôn lên má JaeJoong, cảm xúc tốt đẹp khiến anh không nhận được mà vươn đầu lưỡi khẽ liếm

Hành động của YunHo khiến JaeJoong khô nóng không chịu nổi, cậu mở cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng mà rên lên: “A —— YunHo ——”

YunHo lập tức hôn lên đôi môi của JaeJoong, anh giống như đã khát từ rất lâu mà mút lấy dòng nước bọt ngọt lịm trong miệng JaeJoong, luồn đầu lưỡi vào trong miệng JaeJoong rồi không ngừng quấy rối, khiến cho JaeJoong run rẩy từng hồi, JaeJoong cũng nhiệt liệt đáp lại, hòa hợp đầy hoàn mỹ với đôi môi của YunHo. Bàn tay của YunHo tiến vào trong áo của JaeJoong, vuốt ve làn da nhẵn bóng của JaeJoong, JaeJoong cũng luồn tay vào phía sau lưng YunHo, xúc cảm lạnh lạnh khiến YunHo đột nhiên tỉnh táo lại, anh đẩy JaeJoong ra, hốt hốt thở gấp, JaeJoong khó hiểu, đưa tay ôm lấy cổ YunHo, bịu môi nói: “YunHo —— Tôi còn muốn ——”

YunHo lôi cánh tay của JaeJoong xuống, xoay đầu nói: “JaeJoong —— Cậu về đi ——”

Lời của YunHo khiến JaeJoong cũng tỉnh lại, cậu nhìn YunHo, thanh âm khàn khàn: “YunHo ——”

“Cậu đi đi ——” YunHo vẫn không quay đầu lại: “Đêm nay —— tôi muốn yên tĩnh một mình ——”

“Anh muốn tôi đi sao ——” JaeJoong nhỏ giọng hỏi.

“Đúng —— Cậu đi đi —— Sau này cũng đừng tới nữa ——” YunHo không dám nhìn JaeJoong, sợ bản thân không không chế được.

“Tại sao ——” Trong mắt JaeJoong ngập tràn sự thất vọng.

“Chúng ta —— như vậy là không đúng ——” YunHo thống khổ mở miệng: “Tôi không muốn như vậy ——”

“Anh không thích tôi ——”

“Tôi —— không phải không thích ——”

“Thích là đủ rồi —— Căn bản là không có ai đúng ai sai cả ——” JaeJoong cố gắng thuyết phục YunHo.

“Không đơn giản như cậu nghĩ như vậy đâu ——” YunHo lắc đầu: “Chúng ta thế này là không bình thường —— là bệnh trạng —— Đàn ông cùng đàn ông sao có thể làm cái loại chuyện này —— Tôi không chấp nhận được ——”

“Cho nên —— anh chọn vứt bỏ tôi ——” Trong mắt JaeJoong rơi xuống một giọt nước mắt đầy bi thương.

“Như vậy thì đều tốt với cả tôi lẫn cậu ——” YunHo nhẹ nhàng nói.

“Anh sai rồi ——” JaeJoong chậm rãi đứng dậy: “Như vậy thì đều chẳng tốt với ai cả —— chỉ có thể khiến hai bên càng thêm đau đớn mà thôi ——”

YunHo không nói gì.

JaeJoong mở cửa, quay đầu nhìn YunHo: “Tôi sẽ không tới đây nữa —— Tạm biệt —— Yunho ——”

JaeJoong rời khỏi nhà YunHo.

Nhưng cậu không tuyệt vọng.

Tất cả những điều này, cậu đã sớm đoán trước.

Chỉ là ——

Tim lại rất đau.

YunHo ——

Mong anh hãy mau chóng tỉnh ngộ một chút ——

13. Chương 13

Đã một tuần rồi ——

JaeJoong thực sự không đến nữa ——

Cậu ấy ——

Vĩnh viễn cũng sẽ không đến đây nữa ——

Càng muốn quên cậu đi, khuôn mặt của JaeJoong càng xuất hiện rõ ràng ở trong đầu ——

Mỗi lần YunHo chuyển hàng hóa cũng không tự giác được mà chạy đến khu chung cư của JaeJoong, nhưng không có dũng khí để gõ cửa ——

Hi vọng sẽ chạm mặt ở trên đường, nên mỗi ngày đều không mục đích mà đi lang thang khắp chốn, nhưng một lần cũng không gặp phải ——

Ấn số điện thoại, nhưng luôn luôn buông tay lúc ấn xuống số cuối cùng ——

Mình đây là làm sao vậy ——

Nghĩ đến bộ dạng thương tâm lúc JaeJoong rời đi vào đêm đó, YunHo lại cảm thấy đau lòng không nguôi

Tại sao phải tuyệt tình như vậy ——

Hai bên thích nhau thì có gì sai ——

JaeJoong ——

Nhất định sẽ không tha thứ cho mình đâu ——

YunHo cứ như vậy mà không ngừng nhớ mong, tự trách, ảo não mỗi ngày ——

Cho đến khi vào một buổi tối nhận được điện thoại từ một người xa lạ:

“Xin hỏi có phải là Jung YunHo-sshi không ạ ——”

“Là tôi. Xin hỏi anh là vị nào ——”

“Tôi là bạn của JaeJoong – Park YooChun. Tôi cảm thấy —— bây giờ tốt nhất anh nên tới đây một chút ——”

“Có chuyện gì vậy ——”

“Anh có biết ‘Tuyệt Cấm’ không ——”

“Đã từng nghe nói qua, sao vậy ——”

“JaeJoong —— Cậu ấy đang ở chỗ này —— Cậu ấy dường như muốn làm chuyện nguy hiểm ——”

“JaeJoong —— Được! Tôi lập tức tới ngay!”

Cúp điện thoại, YunHo liền vội vàng vàng ra ngoài.

Lúc chạy tới ‘Tuyệt Cấm’, nhìn thấy một người nhả nhận đang đứng nhìn mình ở cửa, YunHo vội vàng chạy tới: “Anh chính là YooChun-shii sao ——”

“Là tôi. Anh tới đúng lúc rồi. JaeJoong —— hôm nay muốn lên diễn —— Tình cảnh đã khó có thể kiểm soát được rồi ——”

“Lên diễn —— là có ý gì ——” YunHo không hiểu.

“Ở đây mỗi đêm đều có biểu diễn tiết mục, JaeJoong không phải người nhảy múa ở đây, nhưng đêm nay cậu ấy đột nhiên quyết định lên sân khấu biểu diễn, khách hàng nhận được tin tức đã sắp muốn phát điên rồi, tôi lo lắng nếu như thực sự biểu diễn ——”

“Tại sao cậu ấy lại muốn làm loại chuyện này ——” YunHo sốt ruột.

“Tôi cũng không rõ lắm. Tuần trước vẫn còn tốt, đột nhiên lại không khống chế được, mỗi ngày đều không quay về nhà, ở chỗ này uống rượu —— Anh cũng biết cậu ấy rất cố chấp, chúng tôi cũng không có biện pháp nên mới gọi anh tới đây ——”

“Tôi biết rồi.” YunHo nói: “Cậu ấy bây giờ đang ở chỗ nào ——”

“Hậu đài.” YooChun nói: “Đi theo tôi ——”

YunHo tới hậu đài, liếc mắt liền nhìn thấy JaeJoong đã thay đồ hoàn tất.

Trên thân cậu mặc một chiếc áo sơ mi đen bó sát người, chất liệu bằng tơ tằm, căn bản có mặc cũng giống như không mặc. Hai điểm phần hông nhỏ đều nhìn thấy rõ ràng. Cổ áo mở đến trước ngực, lộ ra một mảng da thịt trắng nõn thật lớn. Quần da đen chặt đến mức cũng sắp muốn toạc mở, cặp mông hoàn mỹ cùng đôi chân thon dài khiến người khác suy nghĩ vẩn vơ. JaeJoong giống như không nhìn thấy YunHo, nói với người bạn nhảy: “Phải lên sân khấu rồi đúng không? Chúng ta đi thôi ——”

YunHo xông tới kéo JaeJoong lại: “Cậu muốn làm cái gì?!”

“Không liên quan đến anh.” JaeJoong hất tay YunHo ra: “Ở đây không thích hợp với loại chính nhân quân tử như anh, mời anh đi cho.”

YunHo lần thứ hai kéo lấy JaeJoong, trong ánh mắt tràn ngập ngọn lửa phẫn nộ: “Cậu làm sao phải giày vò chính mình như vậy?! Cậu không thể sinh hoạt thật tốt sao?!”

“Tôi chính là đang hưởng thụ sinh hoạt ——” JaeJoong lạnh lùng đáp lại: “Mặc dù loại sinh hoạt này khiến anh khinh thường ——”

“Cậu là đang trả thù tôi sao ——” YunHo dùng sức nắm lấy cổ tay JaeJoong: “Dùng phương pháp giày xéo chính mình để trả thù tôi ——”

“Anh đánh giá quá cao chính mình rồi.” JaeJoong nói: “Tôi vốn chính là cái dạng này, một kẻ bệnh trạng.”

YunHo sững sờ, nhìn JaeJoong xoay người rời đi.

Anh đuổi tới, nhìn JaeJoong đứng trên sân khấu, đám người ở dưới rít lên, vươn tay giống như muốn xé nát cậu, YunHo cũng không tiếp tục nhìn được nữa, anh lao lên sân khấu, vác JaeJoong lên vai, đẩy mọi người ra rồi rời khỏi ‘Tuyệt Cẩm’.

YunHo mở cửa xe, ném JaeJoong còn đang giãy dụa lên xe rồi bắt đầu khởi động máy.

JaeJoong vặn mở cửa xe, muốn rời đi, YunHo đánh một quyền vào tấm kính ở phía sau JaeJoong, thủy tinh vỡ nát, tay YunHo chảy đầy máu tươi.

JaeJoong sửng sốt, không dám tiếp tục lộn xộn.

YunHo giúp JaeJoong cài dây an toàn, hung hăng nói: “Lần sau còn dám đến chỗ đó, tốt nhất cậu nên giết tôi trước đi!”

14. Chương 14

Xe dừng lại ở bờ sông.

Tay YunHo không ngừng nhỏ xuống từng giọt máu.

JaeJoong xé rách áo sơ mi, nắm lấy tay của YunHo, muốn giúp anh băng bó, lại bị YunHo đè lại, bao vây trong chỗ ngồi: “Rốt cuộc cậu muốn như thế nào?! Muốn để cho đám người kia cưỡng dâm cậu sao?!”

“Tay anh ——” JaeJoong nhỏ giọng nói.

“Đừng quan tâm đến cái tay chết tiệt này nữa ——” YunHo gầm lên: “Nếu như hôm nay tôi không xuất hiện, cậu định lên diễn như thế nào?!”

Cơn giận dữ của YunHo khiến JaeJoong không dám nói lời nào, YunHo xé áo JaeJoong, một tay ôm lấy vòng eo bé nhỏ của JaeJoong, kéo cậu đến trước mặt: “Không phải cậu muốn biểu diễn sao?! Diễn cho tôi xem nào?!”

“YunHo —— Anh đừng tức giận ——” JaeJoong khẽ nói.

“Tôi đừng tức giận?!” YunHo nắm lấy cằm JaeJoong: “Tôi nghĩ đến cảnh cậu mặc cái bộ quần áo chết tiệt đó rồi đứng trước mặt đám người điên kia, tôi liền hận không thể ——”

“Sao ——” JaeJoong cẩn thận hỏi.

“Đánh cậu một trận!” YunHo hồng hộc thở gấp.

“Trước khi đánh tôi —— cũng không thể để tôi xem miệng vết thương của anh một chút được sao ——” JaeJoong chăm chú nhìn khuôn mặt xanh đen của YunHo mà nói.

YunHo không nói gì, chỉ giận dữ xoay đầu đi.

JaeJoong cẩn thận cầm tay YunHo lên, vừa nhẹ nhàng thổi hơi vừa giúp anh băng bó, trong miệng còn không ngừng phân nân: “Anh không cho tôi đi thì nói là được rồi —— Làm sao phải trút giận vào tay mình chứ ——”

YunHo trợn to mắt: “Cậu còn không biết xấu hổ mà nói nữa! Tôi ngăn được cậu sao ——”

“Anh có thể dùng cách khác mà ——” JaeJoong nhỏ giọng lầm bầm.

“Cách gì ——” YunHo hỏi.

“Anh tự nghĩ đi ——” JaeJoong cúi đầu: “Băng xong rồi —— Về còn phải bôi thuốc nữa đây —— Tôi đi đây ——”

YunHo kéo JaeJoong lại: “Đến chỗ nào?!”

“Về nhà ——” JaeJoong nhìn chằm chằm vào YunHo: “Tôi không muốn ở lại đây để khiến anh chán ghét ——”

“Tôi chán ghét cậu khi nào hả?!”

“Anh không phải —— không mong rằng sẽ lại nhìn thấy tôi sao ——” JaeJoong đáng thương nói: “Tôi tự mình đi là được rồi —— Anh đỡ phải đưa tôi đi ——”

“Không được đi ——” YunHo lôi JaeJoong vào trong lòng: “Bộ dạng này của cậu mà đi ở trên đường thì không phải sẽ bị người khác ăn sao?!”

Thanh âm của JaeJoong tràn ngập sự buồn bã: “Vây cũng tốt hơn so với việc bị anh ghét ——”

“Cậu cố tình muốn làm tôi tức chết đúng không?!” YunHo gia tăng lực đạo trên tay.

“Không phải anh không thích tôi sao —— Còn ôm tôi làm gì ——” JaeJoong dựa vào người YunHo, thanh âm tràn ngập ủy khuất.

“Tôi sai rồi —— được chưa ——” YunHo thở dài: “Cậu đừng đi —— Cậu đi, tôi lại không biết đến đâu để tìm cậu nữa ——”

“Anh tìm tôi làm gì ——” JaeJoong ngoài miệng không nói, trong lòng ngọt ngào.

“Bởi vì tôi phát hiện bản thân là một thằng ngốc ——” YunHo dùng áo khoác gắt gao bọc JaeJoong lại: “Cậu nói đúng —— đuổi cậu đi chỉ có thể khiến hai bên càng thêm đau đớn ——”

“Tôi mới không đau đớn ——” JaeJoong cố tình nói: “Mấy ngày nay tôi không biết có bao nhiêu vui vẻ ——”

“Vây làm sao không về nhà —— Còn uống rượu ——” YunHo cười hỏi.

“Tôi ——” JaeJoong bĩu môi, không quan tâm tới anh nữa.

“JaeJoong, tôi sai rồi ——” YunHo nâng khuôn mặt của JaeJoong lên, chân thành tha thiết nói: “Mấy ngày nay, tôi thực sự rất nhớ cậu —— Tôi chưa từng nhớ một người như vậy —— Vừa nghĩ đến việc cậu sẽ không bao giờ tới tìm tôi nữa —— tôi liền đau lòng đến mức không thể nào hô hấp được ——”

“Vây tại sao anh không đến tìm tôi ——” JaeJoong hỏi.

“Tôi sợ cậu không quan tâm tới tôi ——” YunHo bất đắc dĩ nói: “Mỗi ngày tôi đều tới khu chung cư của cậu —— Tôi hi vọng rằng có thể gặp được cậu —— Tôi muốn gọi điện thoại cho cậu —— nhưng lại sợ cậu không tiếp ——”

“Tôi cũng vậy ——” Vành mắt JaeJoong ửng đỏ: “Bao giờ tôi cũng nửa đêm bước đến cửa nhà anh, nhìn ở đằng xa —— thẳng đến khi anh tắt đèn mới rời đi ——”

“JaeJoong —— Anh chịu thua rồi ——”

YunHo thâm tình nhìn JaeJoong: “Anh thừa nhận —— Anh đã không cách nào vứt bỏ em rồi —— Bảo thể tục cùng đạo đức đi chỗ khác đi —— Bây giờ anh chỉ muốn ở bên em mà thôi ——”

“YunHo ——” JaeJoong nhào vào lòng YunHo: “Đừng lại đẩy em ra —— Đừng lại đuổi em đi —— Em sẽ chết mất ——”

“Xin lỗi —— Anh sẽ không bao giờ làm như vậy nữa ——” YunHo gắt gao ôm lấy JaeJoong: “Anh cam đoan ——”

JaeJoong và YunHo gắt gao ôm lấy nhau, giống như muốn bù đắp nỗi đau khổ mấy ngày nay.

“Anh đưa em về nhà nhé —— Em như vậy sẽ sinh bệnh ——” YunHo ôn nhu nói với JaeJoong.

“Ừm ——” JaeJoong ngoan ngoãn gật đầu.

YunHo choàng áo khoác lên người JaeJoong, khởi động xe.

Tới cửa nhà JaeJoong, YunHo lưu luyến nhìn JaeJoong: “Vào đi ——”

“YunHo ——” JaeJoong kéo lấy tay YunHo, thanh âm tràn ngập mong đợi: “Hôm nay —— có thể —— đừng về được không ——”

“Sao?” YunHo nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy ngỡ ngàng của JaeJoong, lộ ra nụ cười đầy sủng nịch: “Được ——”

15. Chương 16

Lúc JaeJoong tỉnh lại, YunHo đã rời đi.

Cảm giác đau đớn nơi hạ thân lửa nóng khiến JaeJoong biết sự điên cuồng đêm qua không phải là một giấc mộng.

Xoay người nhìn thấy mảnh giấy ở đầu giường, là lời nhắn của YunHo:

JaeJoong:

Anh về cửa hàng rồi. Tối hôm qua, đã làm mệt chết em rồi nhỉ.

Nghỉ ngơi thật tốt vào, nhớ ăn cơm.

Yêu em: YunHo

JaeJoong phủ tờ giấy lên mặt, nở một nụ cười đầy ngọt ngào.

YunHo của mình ——

Cuối cùng đã phải lòng mình rồi ——

Điện thoại đột nhiên vang lên, JaeJoong cầm lên, phát hiện người gọi tới là Choi DongWook.

“YooChun nói em muốn vứt bỏ dự án của thành phố phía đông?!”

“Đúng vậy.”

“Tại sao?!”

“Đột nhiên không muốn nữa.”

“Em không phải rất muốn mảnh đất đó sao?!”

“Bây giờ đã không còn hứng thú nữa rồi.”

“Là vì một thằng đàn ông đúng không!”

“Không hẳn là như vậy.”

“Một ông chủ nhỏ của cửa hàng bách hóa thì có cái gì hay?! Có đáng không khi em vì thằng đó mà vứt bỏ dự án, vì thằng đó mà xuất đầu lộ diện ở ‘Tuyệt Cấm’?!”

“Em cho rằng anh ấy tốt là được rồi.”

“JaeJoong, anh thích em lâu như vậy —— cam tâm tình nguyện vì em mà làm mọi chuyện —— nhưng em lại giao trái tim cho một kẻ như thế ——”

“Rất xin lỗi, thích ai bản thân em cũng không cách nào kiểm soát được. Tạm biệt.”

Cúp điện thoại, JaeJoong có loại dự cảm không tốt, cậu gắng gượng thân thể không được khỏe, lập tức lái xe tới cửa hàng nhỏ của YunHo.

Thấy JaeJoong vội vàng đi tới, YunHo lập tức chạy đến, kéo JaeJoong vào trong lòng rồi nói: “Sao lại tới đây —— Không phải đã bảo em nghỉ ngơi thật tốt rồi sao ——”

Sự quan tâm của YunHo khiến JaeJoong nở nụ cười: “Nhớ anh ——”

“Đứa ngốc ——” YunHo nheo nheo mũi JaeJoong: “Em như vậy sẽ khiến anh đau lòng ——”

“YunHo à ——” JaeJoong nhìn YunHo mà nói: “Đột nhiên rất muốn đi Vịnh Ánh Trăng —— Hôm nay anh có thời gian không ——”

“Đúng lúc phải đi nhập hàng ——” YunHo cười nói: “Vây đi cùng nhau nhé ——”

“Ừm ——”

Sắp xếp tốt toàn bộ, YunHo đưa JaeJoong đến Vịnh Ánh Trăng.

Bọn họ nô đùa đuổi theo nhau đầy vui vẻ bên bờ biển, hưởng thụ thế giới chỉ thuộc về bọn họ.

Lúc tối quay về, từ xa đã nhìn thấy thành phố phía đông khói đặc bốc lên cuộn cuộn, đoàn người lấp kín con đường, xe của YunHo không thể tiến lên được, đành phải tiếp tục ngồi nhìn cùng JaeJoong.

YunHo hiếu kỳ hỏi người xung quanh: “Xin hỏi phía trước đã xảy ra chuyện gì ——”

“Phía trước có cửa hàng bị cháy, nghe nói chỉ có một người già ở nhà, đã được cứu ra rồi, nhưng hình như bị thương rất nghiêm trọng ——”

Lời của người qua đường khiến tim YunHo đập mạnh một cái, anh đẩy mọi người ra, lách về phía trước, JaeJoong đuổi theo sau anh, trong lòng cũng bất ổn.

Chạy tới trước mặt đám cháy, YunHo ngây người.

Cửa hàng bị cháy quả nhiên là ‘Jung ký bách hóa’.

YunHo kéo lấy người xung quanh, giống như phát điên mà không ngừng hỏi: “Mẹ tôi đâu —— Mẹ tôi ở chỗ nào ——”

JaeJoong tiến lên, ôm lấy thân thể run rẩy của YunHo: “YunHo —— Anh bình tĩnh lại đi —— Bác sẽ không có chuyện gì đâu ——”

Lúc này, nhân viên cứu hỏa chạy tới nói: “Anh là chủ gia đình đúng không —— Mẹ anh đã được đưa đến bệnh viện Seoul rồi ——”

Nghe được câu nói đó, YunHo hất cánh tay JaeJoong ra, giống như điên mà lao ra ngoài.

JaeJoong nhìn bóng lưng ngày càng xa vời của YunHo, cảm thấy dường như đã đến ngày tận thế.

16. Chương 17

Lúc JaeJoong chạy đến bệnh viện, YunHo đã ngây ngốc nhìn trước giường bệnh, trên mặt bà Jung được phủ lên một miếng vải trắng, đã qua đời.

YunHo nắm lấy bàn tay đã trở nên lạnh giá của mẹ, nước mắt không ngừng tuôn ra khỏi vành mắt.

JaeJoong quỳ xuống trước mặt YunHo, cậu tự trách mình mà nện xuống sàn nhà: “Đều do em —— Nếu như không kéo anh đến Vịnh Ánh Trăng ——”

“Không liên quan đến chuyện của em ——” YunHo vừa hôn lên tay mẹ vừa nói: “Là anh không tốt —— không nên để mẹ ở nhà một mình —— Anh đã đáp ứng ba rằng sẽ chăm sóc mẹ thật tốt —— chăm sóc cửa hàng bách hóa thật tốt —— Anh thực sự là một thằng khốn nạn —— Cái gì anh cũng không làm tốt —— Bây giờ mẹ đã mất rồi —— Cửa hàng cũng không còn nữa —— Anh thực sự đã hai bàn tay trắng rồi ——”

“YunHo —— Anh nhất định phải tỉnh lại ——” JaeJoong cầm lấy cánh tay của YunHo: “Chúng ta có thể bắt đầu lại một lần nữa —— Em có thể giúp anh mở một khu trung tâm mua sắm thật sự ——”

“Mẹ đã mất rồi —— Cái gì cũng không còn có ý nghĩa nữa ——” YunHo vẫn không có phản ứng như trước.

“YunHo —— Em biết anh hiện tại rất khổ sở —— Thế nhưng —— anh còn có em mà ——” JaeJoong ôm lấy YunHo, cố gắng thức tỉnh anh dậy.

“JaeJoong —— Anh không còn mẹ nữa rồi —— Anh —— ngay cả người thân duy nhất cũng không bảo vệ thật tốt —— Anh —— không có cách nào để tha thứ cho bản thân anh ——” Trong ánh mắt của YunHo ngập tràn bi thống.

“YunHo —— Nếu như anh khó chịu —— thì hãy đánh em đi —— Anh đừng chịu đựng nữa ——” JaeJoong tan nát cõi lòng nhìn YunHo, nước mắt đã rơi đầy mặt.

“Anh đừng tiếp tục đóng kịch nữa!” Thanh âm của Seul Gi đột nhiên vang lên, khiến JaeJoong cùng YunHo đều ngẩn người.

Seul Gi bước tới trước mặt YunHo, một phát đẩy JaeJoong ra, hung tợn nói: “Cút ngay! Đồ hung thủ giết người ——”

“Cô đang nói bậy gì vậy?!” JaeJoong đứng lên, nhìn chằm chằm vào Seul Gi mà hỏi.

“YunHo oppa, anh đừng tin lời hắn!” Seul Gi nhìn YunHo: “Toàn bộ những sự việc ngày hôm nay, đều là do kẻ này một tay tạo thành!”

“Seul Gi ——” YunHo nhìn Seul Gi, vẻ mặt khó hiểu: “Em đang nói gì vậy ——”

Seul Gi chỉ vào JaeJoong: “Hỏa ngày hôm nay —— căn bản chính là do anh ta chỉ thị lưu manh phóng!”

“Cô có chứng cứ gì?!” JaeJoong vẻ mặt kiên cường.

“Tôi luôn điều tra về dự án mở rộng thành phố phía đông!” Seul Gi tràn đầy tự tin nói: “Dự án của thành phố phía đông là do ‘xí nghiệp Kim thị’ trù hoạch, mà anh, chính là tổng giám đốc của xí nghiệp Kim thị! Lúc đầu tôi vẫn chưa tin, mãi đến khi lần trước YunHo oppa bị đả thương, anh nói anh có thể khiến đám lưu manh không thể tiếp tục quấy rầy nữa, tôi liền đoán được, người có thể dễ dàng giải quyết chuyện phiền phức, nhất định là kẻ chủ mưu mọi chuyện!”

“Tôi quả thực là tổng giám đốc của ‘Kim thị’, thế nhưng, đây cũng không thể chứng minh rằng hỏa là do tôi phóng!” JaeJoong mặt không đổi sắc như trước.

“Đám người lần trước đánh YunHo hyung, là một người tên ‘Ác Sát Minh’ do tổ chức xã hội đen phái tới!” Seul Gi nhìn chằm chằm vào JaeJoong: “Theo như tôi biết, tổ chức này thường xuyên giúp anh giải quyết một số phiền phức, ví dụ như nhà buôn không chịu phối hợp, anh dám nói lần trước bọn họ đến gây rối anh không hiểu rõ tình hình?!”

“Tôi quả thực đã bảo bọn họ đến một lần, nhưng mà —— lúc đó tôi cũng không biết YunHo cũng ở thành phố phía đông ——” JaeJoong giải thích.

“Nói cách khác, vụ bạo lực lần trước quả thực là do anh chỉ thị! Như vậy —— vụ cháy lần này anh cũng không tránh khỏi có liên quan!” Seul Gi chỉ vào JaeJoong mà nói: “Anh cùng ‘Ác Sát Minh’ Choi DongWook có cái quan hệ gì, chính anh là kẻ rõ ràng nhất! Tôi đã hỏi cảnh sát rồi, lần cháy này là do con người tạo thành! YunHo oppa và bác từ trước đến nay tính tình an phận thiện lương, căn bản không có khả năng kết thù kết oán với kẻ khác, ngược lại từ lúc sau khi biết anh lại không ngừng xảy ra nhiều chuyện phiền toái, lần này gây nên bi kịch, không phải bởi vì anh, thì còn có thể là ai?!”

“Cô ——” JaeJoong thực sự đã khó giải bày.

YunHo đứng dậy, gắt gao nhìn chăm chăm vào JaeJoong: “Lời cô ấy nói —— là sự thật sao ——”

“YunHo —— Em quả thực là tổng giám đốc của ‘Kim thị’, em cũng quả thực đã làm một chút chuyện quá đáng cùng với người tên ‘Ác Sát Minh’ —— Thế nhưng —— em từ trước đến nay cũng chưa từng nghĩ tới việc muốn lừa dối anh ——” JaeJoong nhìn YunHo, trong ánh mắt ngập tràn bất đắc dĩ.

“Tại sao cậu không sớm nói cho tôi biết ——” Thanh âm của YunHo trở nên thật băng lãnh.

“Anh bảo em phải mở miệng làm sao ——” JaeJoong bị thương nói: “Nói cho anh biết rằng em chính là kẻ khốn nạn đã chỉ thị người khác đả thương anh sao ——”

“Hôm nay cậu đột nhiên chạy tới, nói muốn cùng tôi đến Vịnh Ánh Trăng —— là vô tình —— hay ——” Đôi mắt của YunHo lộ ra sự u ám khiến JaeJoong sợ hãi: “Cậu biết sẽ có chuyện xảy ra ——”

“Em ——” JaeJoong vô lực cúi đầu: “Chỉ sợ anh bị tổn thương ——”

“Cho nên ——” YunHo đi tới, hai tay gắt gao nắm lấy bả vai JaeJoong: “Khiến tôi trở thành cái dạng này —— mất đi người thân duy nhất ——”

“Xin lỗi ——” Nước mắt của JaeJoong không tiếng động mà chảy xuống, nhỏ lên mu bàn tay của YunHo.

“Xin lỗi?!” YunHo cười lạnh: “Cậu khiến tôi mất hết tất cả —— Bây giờ lại nói xin lỗi —— Kim JaeJoong —— Tôi thật hối hận khi biết cậu ——”

“YunHo ——” JaeJoong bị thương nhìn đôi mắt tuyệt vọng của YunHo: “Em cũng không ngờ rằng sẽ có cục diện như bây giờ ——”

YunHo vươn tay, lau nước mắt của JaeJoong: “Đây là —— nước mắt cá sấu đúng không —— Bộ dạng đơn thuần vô hại này của cậu —— rốt cuộc đã lừa dối bao nhiêu người rồi ——”

JaeJoong vươn tay, muốn nắm lấy YunHo, lại bị YunHo mạnh mẽ đẩy ra, ngã vào vách tường.

“Đừng chạm vào tôi ——” YunHo giống như dã thú đang phẫn nộ: “Tôi không bao giờ muốn gặp lại cậu nữa —— Cậu rút đi ——”

“Yun —— Ho ——” JaeJoong giãy dụa, vẫn muốn bước tới.

“Trước khi tôi chưa giết chết cậu —— Đi mau!” YunHo quay đầu lại, không hề nhìn JaeJoong.

JaeJoong không nói thêm lời nào nữa, cậu nhìn YunHo lần cuối, chậm rãi rời khỏi bệnh viện.

17. Chương 18

Rạng sáng lúc hai giờ.

Nghe thấy một trận tiếng gõ cửa đầy dồn dập, Choi DongWook choàng áo khoác vào, mở cửa ra, thấy JaeJoong toàn thân ướt đẫm, dựa trên khung cửa, sắc mặt tái nhợt, không ngừng phát run.

“JaeJoong ——” DongWook sửng sốt trợn to mắt: “Đã xảy ra chuyện gì vậy ——”

JaeJoong chậm rãi bước vào gian phòng, đóng cửa lại, khước miệng cậu kéo lên một nụ cười mỉm đầy vô lực, nhìn về mặt đầy kinh ngạc của DongWook: “Anh —— vẫn luôn thích em đúng không ——”

“JaeJoong ——” DongWook nhìn bộ dạng tuyệt vọng của cậu, trong tim ngập tràn đau đớn: “Em làm sao vậy ——”

JaeJoong cởi áo khoác, cởi cúc áo sơ mi ra, thân thể trần trụi mảnh khảnh đẹp đẽ phơi bày ngay trước mặt DongWook: “Anh không phải rất muốn có được em sao —— Lấy đi —— Muốn làm thế nào tùy anh ——”

DongWook cởi áo khoác choàng lên người JaeJoong, hấn lo lắng nhìn JaeJoong: “Rốt cuộc là làm sao vậy?! Em đừng dùng cách này để trừng phạt anh ——”

“Sao —— ngay cả anh cũng không thích em ——” JaeJoong ngẩng đầu lại, cố gắng mỉm cười, nước mắt lại phản bội mà lăn xuống: “Quả nhiên em là kẻ bị nguyên rủa —— Toàn bộ hạnh phúc —— trong một đêm đã biến mất hết rồi ——”

“Có phải —— cái tên Jung YunHo kia đã tổn thương em không ——” DongWook lay lay JaeJoong: “Em nói cho anh biết —— Anh sẽ đi giết hắn ——”

“Không phải anh —— đã giết anh ấy một lần rồi sao ——” JaeJoong gắt gao nhìn chằm chằm vào DongWook.

“Cái gì?!” DongWook mờ mịt: “Anh không có ——”

“Không phải phủ nhận ——” JaeJoong cười lạnh: “Đốt cửa hàng của anh ấy —— Vốn muốn thiêu đốt luôn cả anh ấy —— nhưng lại thiêu chết mẹ của anh ấy —— Là anh làm đúng không ——”

“Thiêu cửa hàng của hắn?!” DongWook khó hiểu: “Có kẻ thiêu cửa hàng của Jung YunHo sao?!”

“Không phải anh đó sao ——” JaeJoong nhìn DongWook: “Đây không phải là tác phong nhất quán của anh à ——”

“Không phải anh làm!” DongWook lắc đầu: “Nếu là anh, anh không cần phải phủ nhận.”

“Đã không còn quan trọng nữa rồi ——” JaeJoong buồn bã như đã mất hết tất cả: “Em đã —— bị phán án tử hình rồi ——”

“JaeJoong ——” DongWook nâng khuôn mặt tái nhợt của JaeJoong lên, tức giận quát: “Kim JaeJoong! Em đừng làm bộ dạng như đã đến ngày tận thế nữa! Em không phải luôn thông minh bình tĩnh sao?! Chẳng lẽ em không cảm thấy có người đang cố ý phá hư tình cảm của em cùng Jung YunHo sao?!”

“Người kia —— không phải là anh sao ——”

“Đồ đại nghịch!” DongWook nhìn JaeJoong, trong ánh mắt ngập tràn nỗi thống khổ đầy sâu sắc: “Nếu như giết chết Jung YunHo mà khiến em có thể phải lòng anh, anh đã sớm giết hắn rồi! JaeJoong à —— Anh đã thích em được sáu năm rồi —— Trong sáu năm này, anh chỉ muốn cho em niềm vui về —— Anh biết em không thích anh —— Anh cũng từng muốn không ngại trả giá tất cả để lưu em ở bên người mình —— Thế nhưng —— anh đã nhìn thấy nụ cười của em —— Nụ cười giống như thiên thần mà chưa bao giờ nở ra trước mặt bất luận kẻ nào —— Anh biết —— cuối cùng em đã tìm được người mà em muốn —— Anh chỉ hi vọng —— em có thể luôn tiếp tục hạnh phúc —— Thế nhưng —— em bây giờ lại muốn buông tha rồi sao?! Buông tha hạnh phúc mà em không dễ dàng có được sao?! Không —— Em không thể buông tha được ——”

“Cho dù em không buông tha —— thì em phải làm sao mới có thể lấy lại YunHo đây ——” JaeJoong nhìn chằm chằm vào DongWook, vẻ mặt mờ mịt.

“Điều tra ra kẻ chủ mưu chân chính muốn phá hoại bọn em! Còn bản thân vẫn trong sạch ——” DongWook nắm lấy tay JaeJoong: “Anh sẽ giúp em ——”

“Anh —— tại sao phải làm như vậy ——”

“Để người mình yêu thương sâu sắc được hạnh phúc —— chính là niềm vui duy nhất của anh ——” DongWook nhìn khuôn mặt tinh xảo của JaeJoong, mỉm cười nói.

“Hyung ——” JaeJoong lần đầu tiên dựa vào lòng DongWook, chân thành nói: “Cảm ơn anh ——”

Đẩy cửa phòng u ám ra, Seul Gi đắc ý nói: “Ba —— Con đã làm theo lời ba nói rồi ——”

“Kết quả như thế nào?” Câu hỏi từ một thanh âm già nua vang lên.

“Ha ha —— YunHo quả nhiên đã đuổi Kim JaeJoong đi!”

“Vậy thì tốt rồi.”

“Ngọn lửa kia —— thực sự đã giúp chúng ta rất nhiều ——” Seul Gi cười: “Chỉ là —— không biết rốt cuộc là ai phóng ——”

“Là ai phóng đã không còn quan trọng nữa! Quan trọng là chúng ta đã đạt được mục đích rồi!”

“Đúng vậy —— Ba, ba thật tốt với con ——”

“Seul Gi à —— Con có muốn —— vĩnh viễn giữ YunHo ở bên người không ——”

“Tất nhiên là muốn rồi —— Nhưng mà —— dường như anh ấy không thích con ——”

“Con nói cho nó biết —— Trước kia, chính là cha của Kim JaeJoong tham ô công quỹ, âm thầm làm việc phá hủy công ty của ba nó, chỉ cần nó đồng ý kết hôn với con, ba có thể giúp nó đoạt lại công ty của bản thân ——”

“Nhưng mà —— sao YunHo có thể tin được chứ ——”

“Trước kia, ba và cha của Kim JaeJoong cùng làm công việc quản lý trong công ty của ba YunHo, bây giờ, cha của Kim JaeJoong đã mất, lời ba nói, chính là chứng cứ duy nhất! Huống chi, YunHo đã hận thẳng nhóc kia đến thấu xương! YunHo mất đi tất cả, sẽ đem sự báo thù trở thành sức mạnh sống sót duy nhất!”

“Được rồi —— Con sẽ đi thử xem sao ——”

18. Chương 19

Sau vài ngày, tất cả trang đầu của tờ báo đều đăng tin ‘Thiên kim tiểu thư của Bae thị đính hôn với công tử Jung thị’.

YunHo cũng đã nhậm chức ở công ty của ba Seul Gi.

Vì muốn gặp YunHo một lần, JaeJoong không quan tâm đến sự ngăn cản của bảo vệ, kiên quyết xông vào trong văn phòng của YunHo.

Thấy JaeJoong, YunHo bảo những người khác lui ra, nhìn chăm chăm vào JaeJoong rồi lạnh nhạt nói: “Không phải tôi đã từng nói cho cậu biết rằng —— đừng tiếp tục xuất hiện ở trước mặt tôi rồi sao ——”

“Anh cứ như vậy mà kết luận tội ác toàn bộ là do em, thậm chí không cho em một cơ hội để chống đối sao?!” JaeJoong nhìn YunHo, trong ánh mắt đều là nỗi lưu luyến.

“Cậu lại muốn soạn ra những lời bịa đặt đầy ngọt ngào gì đó để lừa dối tôi ——” YunHo chậm rãi bước về phía JaeJoong: Hay —— muốn dùng thủ đoạn ti tiện gì?!”

“Em biết hiện tại tạm thời không cách nào có thể khiến anh tin tưởng —— Thế nhưng —— em sẽ mau chóng điều tra ra chân tướng —— Xin hãy cho em thời gian ——” JaeJoong gần như là cầu xin YunHo.

“Tôi đã cho cậu thời gian rồi ——” YunHo nắm lấy cằm JaeJoong: “Phần lớn hoàn toàn có thể nói ra tất cả —— Tiếc là —— cậu đã bỏ qua ——”

“Em không phải cố ý muốn che giấu ——” JaeJoong cố gắng giải thích: “Em không nói cho anh biết —— là bởi vì —— là bởi vì em rất quan tâm đến anh ——”

“Ha ha ——” YunHo cười lạnh: “Cái loại cơm no áo ấm như bọn cậu —— có đúng là rất thích chơi loại trò cấp thấp không —— Nhìn thấy tôi bị cậu chơi đùa đến xoay vòng vòng —— nhất định là rất khoái chí đúng không ——”

“Em từ trước đến nay đều chưa từng như vậy ——” Nước mắt JaeJoong tuôn ra: “Những kỉ niệm trước đây —— chẳng lẽ anh không cảm thấy em là thật tâm sao ——”

YunHo đẩy JaeJoong vào tường, dùng sức xé áo cậu xuống, tàn nhẫn nói: “Cậu chỉ có lúc lên giường với tôi mới thật tâm mà thôi —— Hôm nay cậu tới tìm tôi —— có đúng là vì rất nhớ nhung khoái cảm mà tôi mang đến cho cậu không nhỉ —— Cậu nguyện ý tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục —— chỉ vì có được sự hạnh phúc của tôi chứ gì ——”

“YunHo ——” JaeJoong thương tâm gần chết: “Anh đừng như vậy ——”

YunHo dùng ngón tay khê ma sát lên làn da của JaeJoong: “Dạng người như cậu —— thật đúng là mê người ——” YunHo đột nhiên đẩy JaeJoong xuống đất, thanh âm băng lãnh đến thấu xương: “Tiếc rằng —— tôi nhìn thấy cậu liền cảm thấy buồn nôn —— Có lẽ cậu không biết đâu nhỉ —— lí do nhà Jung chúng tôi rơi xuống tình cảnh bây giờ —— chính là do một tay ông già chết tiệt kia của cậu tạo thành —— Cho nên —— đừng tiếp tục hy vọng xa vời rằng tôi sẽ có bất cứ cảm giác gì với cậu —— Giữa chúng ta —— chỉ có thể có một loại quan hệ —— Đó chính là —— kẻ thù ——”

Nói xong, YunHo bước qua thân thể của JaeJoong, cũng không quay đầu lại mà lập tức rời đi.

JaeJoong nằm trên sàn nhà băng lãnh, giống như một con rối đã không còn linh hồn.

Hôm nay là ngày đính hôn của YunHo và Seul Gi.

Ngay lúc YunHo đeo chiếc nhẫn kim cương vào ngón áp út của Seul Gi, DongWook và YooChun xuất hiện.

“Jung YunHo ——” DongWook nhìn YunHo: “Cậu chắc là —— cậu muốn kết hôn với cô ả này sao ——”

“Các cậu là ai?!” Cha của Bae Seul Gi – Bae YoongJun lớn tiếng quát mắng: “Hôm nay là lễ đính hôn của con gái tôi, tôi không cho phép bất cứ kẻ nào phả hổng! Người đâu —— đuổi bọn họ ra mau!”

Đột nhiên, rất nhiều vệ sĩ toàn thân áo đen xuất hiện xung quanh DongWook cùng YooChun, nhìn thấy cảnh tượng này, Bae YoongJun có chút kiềm chế lại: “Thế nào?! Hù dọa tôi à —— Có tin tôi báo cảnh sát không ——”

“Không phải phiền phức như vậy ——” YooChun nhả nhặn cười: “Tôi đã báo giúp ông rồi ——”

“Các anh rốt cuộc muốn làm gì?!” YunHo che trước mặt Seul Gi mà nói.

“Nói cho cậu biết chân tướng!” DongWook nói: “Hung thủ thật sự đã hại chết mẹ cậu, chính là cha của cô ả mà cậu muốn kết hôn này —— Bae YoongJun-sshi!”

“Anh nói bậy ——” Seul Gi lớn tiếng kháng nghị.

“Dùng tiền đốt lút vài đám lâu la, sau khi anh rời đi thì lén lút đốt cháy kho hàng trong cửa tiệm, vốn chỉ muốn thiêu cháy cửa hàng bách hóa, nhưng ngoài ý muốn lại hại chết mẹ cậu ——” DongWook giải thích: “Những kẻ phóng hỏa kia tôi đã giao cho cảnh sát rồi, tin rằng sẽ sớm tra ra kẻ chủ mưu phía sau màn che thật sự!”

“Cậu đừng ngậm máu phun người!” Bae YoongJun tranh cãi: “Tôi và YunHo không thù không oán, tại sao tôi phải hại nó?!”

“Vì ông muốn che đậy tội ác hơn mười năm trước!” YooChun nói: “Nghe con gái ông nói YunHo và JaeJoong đang hẹn hò, lo rằng JaeJoong sẽ giúp YunHo tra ra nguyên nhân thực sự khiến cha cậu ấy phá sản —— cho nên mới cùng với con gái mà tìm cách để khiến bọn họ chia tay!”

“Các anh —— có chứng cứ gì?!” YunHo vẫn chưa tin.

“Năm đó —— Bae YoongJun lợi dụng sự tín nhiệm của cha cậu và sự thuận tiện của chức vụ, vừa âm thầm đánh cắp bí mật thương mại, vừa lén lút dùng tiền hàng của công ty rồi thành lập công ty của chính mình, cha cậu bởi vì mất cảnh giác, kết quả bị công ty của Bae YoongJun chiếm đoạt, ông ấy vẫn tưởng việc kinh

doanh của mình không được tốt, lại không biết rằng toàn bộ đều là do Bae YoongJun thao túng ở đằng sau! Cha của JaeJoong năm đó vẫn luôn biết Bae YoongJun là bàn tay gây tội ác ở phía sau màn che thật sự, nhưng bởi vì bản thân đã từng dùng công quỹ nên bị ông ta áp chế, cho nên mới không thể nói ra chân tướng, đợi đến khi ông ta thành lập công ty của mình, có thực lực rồi, thì cha cậu qua đời. Ông ấy không muốn khiến thù hận che mắt cậu, cho nên liền che giấu toàn bộ.” DongWook lấy ra một bọc văn kiện: “Trong này là toàn bộ chứng cứ mà cha của JaeJoong thu nhập, cậu nhìn rồi sẽ hiểu.”

“Không ——” Bae YoongJun lao tới, một phát đoạt lấy cái bọc: “Đừng hòng bước qua tao —— Tao chịu nhục chịu khổ chờ bên người cha mày, chính là chờ đến khi hắt ta thành lập vương quốc của mình —— Bây giờ —— tao rốt cuộc đã thành công rồi —— Bọn mày ai cũng đừng hòng cướp nó đi ——”

“Ông là bạn của ba tôi sao ——” YunHo nhìn kẻ có chút điên cuồng này: “Sao ông có thể lợi dụng sự tín nhiệm của ba đối với ông như vậy ——”

“Bạn?!” Bae YoongJun cười ha hả: “Tao chẳng qua chỉ là một con chó ở bên người hắt ta mà thôi —— Mỗi ngày tao đều ngoan ngoãn nằm sấp bên chân hắt ta, chỉ cần đến khi có cơ hội, tao sẽ cắn hắt ta một phát ——”

Bae YoongJun mở bọc văn kiện ra, nhưng phát hiện bên trong chỉ có một xấp giấy trắng: “Sao —— sao lại như vậy ——”

“Cha của JaeJoong căn bản không để lại bất kì chứng cứ gì, chỉ viết trong nhật kí rằng ông đã đầu thú Jung thị.” YooChun lắc lắc máy ghi âm trong tay, cười nói: “Ông quả nhiên rất gian xảo —— Chúng tôi điều tra rất lâu, cũng không tìm được chút chứng cứ nào —— Bất quá, những lời ông vừa nói, hắt cũng đủ để ông được nghỉ ngơi trong ngục giam một khoảng thời gian.”

Cảnh sát theo tiếng mà tới, mang Bae YoongJun đang ngây ra như phỗng đi.

YunHo bước đến trước mặt YooChun cùng DongWook, cảm kích nói: “Cảm ơn các anh đã giúp tôi điều tra rõ chân tướng.”

“Không phải cảm ơn chúng tôi. Chúng tôi chỉ muốn trả lại sự trong sạch cho JaeJoong mà thôi.” DongWook vỗ vỗ bả vai YunHo: “JaeJoong —— rất đáng để cậu quý trọng ——”

“Tôi biết rồi ——” YunHo gật gật đầu: “Nhưng mà —— cậu ấy bây giờ đang ở đâu ——”

“Ở —— một nơi mà chỉ có hai người các cậu biết đến.” YooChun cười nói.

YunHo bừng tỉnh hiểu ra, xoay người muốn đi, lại bị Seul Gi kéo lại: “YunHo —— Đừng đi ——”

YunHo xoay đầu lại, tháo nhẫn trên tay xuống, ném xuống mặt đất, không lưu lại lời nào, xoay người nhanh chóng chạy đi.

Người yêu của anh, đang chờ anh.

Anh đã ——

Để cậu chờ rất lâu rồi.

19. Chương 20

“Xin hỏi —— Cậu đang đợi người sao ——”

JaeJoong ngẩng đầu, nhìn YunHo mang theo nụ cười đầy quen thuộc mà nhìn mình.

JaeJoong đứng lên, phui phui cát trên người, giả bộ như không phát hiện mà xoay người bước đi.

“JaeJoong ——” YunHo đưa tay muốn kéo lấy cậu, lại bị JaeJoong hắt ra: “Đừng chạm vào tôi —— Tôi không muốn khiến anh buồn nôn ——”

YunHo xông tới trước mặt JaeJoong, vươn tay ngăn cậu lại: “Bởi vì anh hồ đồ nên mới có thể nói ra loại lời đó —— JaeJoong —— Em nghe anh giải thích ——”

“Không cần.” JaeJoong vẫn không nhìn anh như trước: “Tôi không có hứng thú.”

“JaeJoong ——” YunHo cầu khẩn: “Anh biết anh rất khôn nặn —— Anh không nên không tin tưởng em ——”

“Hừ ——” JaeJoong hừ một tiếng: “Còn gì nữa ——”

Thấy JaeJoong để ý đến mình, YunHo lập tức bắt đầu quở trách tội ác của bản thân: “Anh không nên không cho em cơ hội nghe em giải thích —— Anh không nên đẩy em —— nói những lời quá đáng như vậy ——”

“Anh có cảm thấy bản thân tội ác tày trời, mười tội nặng nhất cũng không bằng không?!” JaeJoong nhìn anh.

“Đúng ——” YunHo vội vàng gật đầu.

“Có cảm thấy bản thân không thể tha thứ không?!”

“Đúng đúng ——”

“Tôi cũng nghĩ như vậy.” JaeJoong đưa ra kết luận, xoay người muốn đi.

“JaeJoong ——” YunHo kéo JaeJoong lại, vẻ mặt tự trách: “Em thực sự —— không thể tha thứ cho anh sao ——”

“Tạm thời tôi không muốn tha thứ cho anh.” JaeJoong nghiêm túc nói.

“Vậy —— anh phải làm sao thì em mới bằng lòng tha thứ cho anh ——” YunHo sốt ruột hỏi.

“Anh nhảy xuống biển đi ——” JaeJoong đùa giỡn nói: “Nhảy xuống biển rồi tôi sẽ tha thứ cho anh ——”

“Thực sự?!” YunHo buông JaeJoong ra, lập tức chạy về phía biển.

“Này ——” JaeJoong ở phía sau la lên: “Anh nhảy thật sao ——”

Nước biển vẫn chưa đến ngực YunHo, mùa đông nước băng lãnh đến thấu xương, YunHo đã lạnh đến phát run, nhưng anh vẫn tiếp tục bước đi.

JaeJoong đuổi tới, đứng ở trên bờ mà lớn tiếng la lên: “Jung YunHo —— Anh quay về cho tôi ——”

“Em tha thứ cho anh chưa ——” YunHo thanh âm run rẩy.

“Anh quay về trước đi đã ——” JaeJoong vô lực la lên: “Anh không lập tức quay về tôi vĩnh viễn cũng không muốn tha thứ cho anh ——”

Lúc này YunHo mới xoay người lên bờ, toàn thân anh ướt đẫm, vừa run rẩy vừa lấy lòng cổ nặn ra một nụ cười đầy đáng thương với JaeJoong.

“Theo tôi về khách sạn!” JaeJoong không để ý đến anh: “Tốt nhất anh không được cảm cúm! Tôi sẽ không chăm sóc anh đâu ——”

“Anh —— anh sẽ không —— Hắt xì!”

Sau khi tắm rửa trong bồn nước nóng, YunHo đi ra khỏi phòng tắm, liền thấy JaeJoong đang ngồi trong chăn xem TV. YunHo tiến tới, cẩn thận nói: “Hôm nay —— chúng ta không về sao?”

“Tôi đã giúp anh, cũng đặt phòng rồi, anh bây giờ có thể đi ——” JaeJoong vẫn diện vô biểu tình như trước.

“Ừm ——” YunHo thất vọng đứng dậy.

“YunHo ——” JaeJoong đột nhiên gọi anh lại.

YunHo vội vàng ngồi xuống, chờ mong nhìn JaeJoong: “Sao —— Chuyện gì ——”

JaeJoong quay đầu lại, lộ ra nụ cười đầy ngọt ngào, vừa chạm vào cổ áo ngủ của YunHo, vừa nhẹ nhàng nói: “Anh —— rất muốn ở lại đúng không ——”

“Đúng vậy ——” YunHo vui vẻ nghĩ: JaeJoong đã nghĩ thông suốt rồi!

JaeJoong luồn tay vào trong áo YunHo, xấu xa vẽ vòng quanh trên ngực anh: “Có đúng là —— rất muốn ngủ với tôi không ——”

“Đúng vậy ——” YunHo không ngừng gật đầu.

“Vậy —— anh rất thích thân thể của tôi đúng không ——” JaeJoong nói bên tai YunHo, tràn ngập sự mê hoặc.

“Thích ——” YunHo đã không xong rồi.

“Đáng tiếc ——” JaeJoong đột nhiên đẩy YunHo ra: “Tôi không thích anh ——”

Biết bản thân đã bị lừa, YunHo ủy khuất đứng dậy, bĩu môi nói: “Lúc anh đẩy em —— không có dùng sức như vậy đâu ——”

“Tôi không quan tâm!” JaeJoong xoay đầu: “Anh mau đi đi —— Tôi muốn ngủ rồi ——”

Nói xong, JaeJoong phủ chăn lên đầu, không thèm để ý đến YunHo nữa.

Hôm sau lúc tỉnh lại, mở cửa phòng của JaeJoong, nhưng phát hiện cậu đã sớm rời đi.

YunHo sốt ruột chạy ra ngoài, phát hiện cũng không có bên bờ biển.

Thất vọng quay về Seoul, phát hiện JaeJoong cũng không ở chung cư.

YunHo liền đi dạo khắp đường phố một ngày đêm, không ăn cơm, cũng không nghỉ ngơi.

Bất tri bất giác, lại đi tới cửa ‘Tuyệt Cấm’.

YunHo muốn đi vào, nhưng không có thẻ hội viên.

Lúc này, SiWon bước vào cửa, nhìn thấy YunHo, hấn hỏi: “Anh không phải là vị lần trước tới đây đoạt người sao?!”

“Cậu nhớ tôi sao ——” YunHo hỏi.

“Tất nhiên là nhớ rồi!” SiWon cười nói: “Ở đây không phải thường xuyên có kẻ đoạt người đâu!”

“Vậy ——” YunHo xấu hổ hỏi: “JaeJoong có ở bên trong không ——”

“Có chứ ——” SiWon hảo tâm nói: “Tôi đưa anh vào nhé ——”

“Cảm ơn ——” YunHo vô cùng cao hứng.

Bước vào ‘Tuyệt Cấm’, nhìn thấy JaeJoong đang ở cùng cậu con trai tuần mỹ, JaeJoong ngồi trên người cậu con trai kia, ôm lấy cổ cậu ta, cười đầy vui vẻ.

“JaeJoong ——” YunHo bước tới, vẻ mặt hoang mang nhìn JaeJoong.

“Anh tới đây làm gì?!” JaeJoong lạnh như băng: “Hiện tại tôi không muốn nhìn thấy anh.”

“Em có thể không tha thứ cho anh.” YunHo nghiêm túc nói: “Nhưng xin em đừng vì trả thù anh mà tự giày vò chính mình.”

“Tôi đang tự giày vò chính mình sao?!” JaeJoong cười: “Tôi rất vui vẻ mà ——”

“Anh biết sai lầm anh phạm phải là không thể tha thứ.” YunHo thương tâm nhìn JaeJoong: “Anh biết anh đã tổn thương em —— Em không bằng lòng tha thứ cho anh —— trong tình yêu cũng vậy —— Anh sẽ không tiếp tục quấn lấy em nữa —— Bây giờ anh đi đây ——” YunHo lưu luyến nhìn JaeJoong một cái: “Em nhớ —— chú ý giữ gìn sức khỏe ——”

YunHo xoay người muốn đi, lại nghe thấy cậu con trai cười nói: “Hyung —— Đây là kẻ khốn nạn hại anh khóc đến chết đi sống lại mà anh nói đó sao ——”

“Đúng vậy —— Hắn ta chẳng những khốn nạn, mà còn rất ngốc nữa ——” JaeJoong bước xuống người JunSu, ung dung nhìn về mặt kính ngạc của YunHo: “Không phải anh muốn đi à —— Sao vẫn còn chưa đi vậy?!”

“Cậu ta là ——” YunHo hỏi.

“Tôi là em trai của anh ấy.” JunSu vươn tay: “Tôi là Kim JunSu.”

“À —— Em trai ——” YunHo lộ ra vẻ mặt bình tĩnh hiểu ra.

“Này ——” JaeJoong đánh thức YunHo đang ngơ ngác: “Tôi đói rồi —— Về nhà nấu đồ ăn đi ——”

“Về nhà ——” YunHo không thể tin nổi: “Về nhà ai ——”

“Đương nhiên là về nhà tôi rồi ——” JaeJoong khinh thường nói: “Chẳng lẽ quay về nhà Bae Seul Gi à?!”

“À —— Được ——” YunHo theo đằng sau JaeJoong, vui vẻ nở nụ cười lâu ngày không gặp: “JunSu không đi cùng sao ——”

“Nó tới làm gì?! Làm bóng đèn điện à ——”

“Ừm ——”

“Tôi vẫn chưa tha thứ cho anh đâu nhé —— Buổi tối anh phải thể hiện cho thật tốt đấy ——”

“Anh biết rồi ——”

“Tôi là nói nấu đồ ăn cho thật ngon vào —— Không phải bộ dạng sắc lang đâu ——”

“Không thành vấn đề ——”

—— Hoàn ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngon-lua-truoc-anh-trang>